

Grattis – Svenska Skidskytteförbundet 25 år

Grattis skidskytteförbundet, 25 – det ska vi fira hela året!

”Under 2013 firade Svenska skidskytteförbundet 25 år. Det firades på många olika sätt och platser under hela året med höjdpunkten under jubileumshelgen som firades i oktober. Där valdes de första medlemmarna i Skidskyttets Hall of Fame in och styrelsen utnämnde även Östersunds skidskyttestadion till Sveriges nationalarena för skidskytte. Men vägen till etablerad och respekterad skidskyttenation har inte varit helt spikrak. Leif Emsjö, journalist, informationsansvarig under ett flertal år för landslaget, styrelsemedlem fram till 2013 och med en lång bakgrund inom idrotten och bland annat ishockey har skrivit ihop en rad artiklar. Artiklarna finns att läsa på hemsidan, www.skidskytte.se, och här har vi samlat alla i ett dokument.”

Leif Emsjö

Anm.

Ett tillägg till artiklarna har gjorts här, foton från 25-års jubileumet i Östersund den 5 oktober 2013

Innehåll - sida

Sverige tog täten	3
Nyårskrönika 1 januari 2013	3
Svenskt skidskyttes historia, kapitel 1	5
Svenskt skidskyttes historia, kapitel 2	6
Christer och Kalle – en fullträff för skidskytte	9
Skidskytteförbundets allra första styrelse	11
Så skapas en OS-gren på en timme	13
Tre av fem ordföranden från Sverige	15
Svårflirtade OS-pampar sa nej och stoppade Evas jakt på fler medaljer	16
Valet av valla	19
Pålitlige Mikael Löfgren, Sveriges första skidskyttekung	23
Björn Ferrys löfte	26
Jokke Lundin, Radiosporten: Resan med Magdalena Forsberg	29
Helena i ny roll: ”Skidskyttet har gett mig så mycket – jag vill betala tillbaka!”	33
Plats 30 i OS-debuten förädlades till guld 4 år senare	36
Mångsysslaren Ingemar har provat det mesta i skidskytte	41
Tobias jämnårig med förbundet som 25-årsjubilerar med personbästa!	44
Staffans grymma facit	47
”Kontroversiell, färgstark, krävande, jobbig, kunnig, charmig, rolig och otroligt snäll!”	51

Sverige tog tåten

Adolf Wiklund, den handfaste jämtan, blev skidskyttesportens första världsmästare 1958. Två år senare vann Klas Lestander från Arjeplog det första OS-guldet.

Och då undrar vi alla – varför firar Svenska Skidskytteförbundet 25-årsjubileum så sent som 2013?

Jo, skidskyttesporten tillbringade sin första framgångsperiod som grenen Olympiskt Skidskytte i Sveriges Militära Idrottsförbund (SMI). Från början var det en bra lösning. Men krigsårens minne bleknade. En segsliten diskussion mellan den militära grupp som ville ha kvar skidskyttet i SMI och den grupp som insåg att sportens framtid låg i att avmobilisera. "Utbrytarna" såg att satsning på föreningsverksamhet och att intressera ungdomar och att skapa samarbete med sponsorer var avgörande för att hänga med i den internationella utvecklingen.

Vi hänger inte med

Sverige som var en föregångsnation på 50- och 60-talet hade förflyttats "från steget före till steget" efter. Många länder världen i världen satsade hårt. Nu krävdes större resurser för att hänga med. Och Skidskyttet behandlades styvmoderligt av SMI och med en militär profil var det svårt att bredda verksamheten och utöva ungdomsverksamhet och utveckla sponsors kontakter. Klartext: Blågult hängde inte med längre!

Men under 80-talet inleddes och avgjordes en kamp för den frihet som skulle visa avgörande för en ny storhetsperiod. En segsliten process slutade med att Skidskytteförbundet bildades 1 juli 1988.

En ny framtid inleddes. Den skulle bli framgångsrik och presentera många stora stjärnor. Eva, Magdalena, ACO, Micke, Björn, Helena.

Nyårskrönika 1 januari 2013

2013-01-01 01:00

Olle Dahlin ordförande i skidskytteförbundet har skrivit en nyårshälsning med fokus på 25-års jubiléet.

Svenska Skidskytteförbundet föddes 1 juli 1988 efter en graviditet på över 25 år och en förlossningsperiod på ca 2 år. Efter långa och krångliga diskussioner med såväl Sveriges Militära Idrottsförbund (SMI) som Svenska Skidförbundet beslutade skidskytterörelsen att bilda ett eget förbund.

Ett drygt 50-tal föreningar anslöt sig och från samma datum blev vi också medlem i Riksidrottsförbundet och Sveriges Olympiska Kommitté.

Ett internationellt förbund och en skidskyttesektion inom SMI hade bildats redan 1958, alltså 30 år tidigare. Dessförinnan hade en nationell variant av skidskyttet organiserats inom Skytteförbundens Överstyrelse (Skytte ÖS).

Skidskytterörelsen kände så småningom att man måste stå på egna ben för att kunna utveckla skidskyttet vidare och delta i den internationella konkurrensen. Ett måste var att stimulera återväxten och stärka ekonomin genom samarbete med sponsorer.

Det blev en tuff start. Först under 2000-talet har en stabil ekonomi successivt tryggt utvecklingen.

Det som präglat skidskyttet internationellt under senaste 25-årsperioden tycker jag är mediasuccén som är frukten av ett nära samarbete mellan Internationella Skidskytteförbundet (IBU) och European Broadcasting Union (EBU). Parallellt med detta har sponsorverksamhet och ekonomi utvecklats mycket starkt. Grunden för det lades tidigare genom beslut att gå över till korthållsvapen, införa fallmål och helt gå över till skate. Att, helt enkelt förändra skidskyttet till en dramatisk och underhållande publik- och TV-sport.

Det som jag vill lyfta fram som succéer under förbundets 25 år är:

- de internationella framgångarna, inte minst har epoken Magdalena Forsberg satt skidskyttet på kartan. Vi har dessutom haft totala världscupvinnare som Mikael Löfgren och Helena Ekholm, samt erövat OS-guld genom Anna Carin Zidek-Olofsson och Björn Ferry
- utvecklingen av våra internationella evenemang, med VM 2008 som "kronan på verket"
- stabiliseringen av förbundets ekonomi, samtidigt som omsättningen tiodubblats under 2000-talet

Nu tar vi steget in i nästa 25-årsperiod. Vårt mål är att vi ska ha ett av de tre främsta landslagen och vara en av de tre främsta arrangörerna av internationella evenemang. Den kanske viktigaste utmaningen för oss är det tredje delmålet. Nämligen att vi ska ha fördubblat antalet skidskyttar, och ha minst 1000 aktiva 2014. Jag är optimistisk och tror att vi kommer att klara det målet med råge!

Sverige kommer återigen att vara en av skidskyttevärldens största och starkaste nationer.

Hur kommer då nästa 25-årsperiod att se ut och framförallt hur ser vi ut 2038?

Min bild ser ut så här:

- *vi är 5000 aktiva skidskyttar i 100 föreningar*
- *vi är Sveriges populäraste vinteridrott i media, hur nu dessa ser ut!?*
- *vi vann herr- och damstafetterna på OS 2038 i Östersund!*
- *Sverige förbereder sig för att arrangera VM 2040 inför 250 000 åskådare*
- *årsomsättningen är 25 miljoner Euro*
- *Ingela Andersson är ordförande SSSF och Carl Johan Bergman i IBU*

Med andra ord, en välartad baby har blivit fullvuxen!

Olle Dahlin/ordf. (nr 6) Svenska Skidskytteförbundet

Svenskt skidskyttes historia, kapitel 1

2013-01-16 06:10

Om hur och var och när skidskyttesporten egentligen började finns olika uppfattningar.

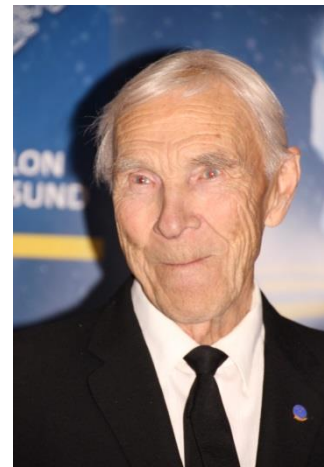
Sverige gick i spetsen!

Det är logiskt att tro den föddes i ett land med vinter och i en miljö där träffsäkert skytte och snabba och tysta förflyttningar var viktiga – t ex i ofredstider. Förmodligen genomfördes skidskytteliknande aktiviteter både som övning och social verksamhet. En träffsäker soldat som förflyttade sig snabbt i snörik terräng var en stor tillgång. Så ganska troligt är att skidskyttets vaggas stod i en nordisk nation.

Rätt eller fel, enligt Wikipedia, ägde den första kända tävlingen rum i Norge 1767. Norska soldater tävlade i konsten att skida snabbt och skjuta prick. I Sverige ingick den formen av verksamhet i den militära utbildningen. I Norge och Finland med samma självklarhet. I andra världskriget (1939-45) var träffsäkra, uthålliga vitklädda skidåkare högt värderade soldater. Även om Sverige stod utanför kriget hade skidor och skytte en självklar plats på schemat för de soldater som bevakade blågula gränserna.

Det var en gång en kille som hette Klas Lestander. Han kom från Sverige och vann 1960 historiens första OS-guld i skidskytte

Klas Lestander valdes in i Hall of Fame den 5 oktober 2013

Som sport ingick skidskytte i Sveriges Militära Idrottsförbund. Dess ordförande, överste Sven Thofelt som senare blev internationella förbundets president, verkade efter kriget ivrigt för att Sverige skulle gå i spetsen och utveckla sporten internationellt. Samtidigt skulle svenskt skidskytte bli framgångsrikt.

Thofelt var en man som inte vilade på hanen. Han handplockade fyra lämpade personer. Olle Hederen, Rolf Gerlofsson, Sven Andersson och Uno Sonnefelt för uppdraget.

Olle ledde gruppen. Gerlofsson var administratör, Sven Andersson var ansvarig för den fysiska träningen och Uno skytteutbildning och vapenutveckling.

-Thofelt pekade med hela handen. Sverige skulle vara en stark nation. Och sporten skulle spridas till nya länder. Vi var de första idrottsgrupp från väst som tilläts komma in i DDR (Östtyskland). När isen var bruten steg nation efter nation in i den internationella familjen och skidskytte fick en oerhört snabb utveckling, berättar Uno Sonnefelt.

Skidskyttar tävlade på den tiden med musergevär modell 96, även kallat Carl Gustaf. Det var det vapen som svenska infanterister utrustades med under beredskapstiden. Med den internationella utvecklingen förändrades reglerna och det blev tillåtet ändra och förbättra tävlingsgevären.

I samarbete med de aktiva i landslaget försåg Uno Sonnefeldt de otypliga vapnen med vikbara kolvar som gjorde dem lättare att ha på ryggen under åknings-momenten. Stödgrepp för händerna, dioptersikte och ändrad avfyringsteknik gjorde skyttet säkrare.

-Åkarna tjänade tid i skidspåret när de slapp ha en lång mauser obekvämt studsande på ryggen och jämnheten i skytte ökade med bättre teknik på skjutvallen, förklarar Uno.

Resultatet lät inte vänta på sig. 1958 blev jämtan Adolf Wiklund sportens första världsmästare. Sverige vann förresten dubbelt genom Olle Gunneriussen. 1960 erövrade Klas Lestander från Arvidsjaur den första olympiska guldmedaljen.

- Därmed hade vi i arbetsgruppen genomfört vårt uppdrag och gruppen upplöstes i mitten på 60-talet, berättar Uno Sonnefeldt. Han tackade för sig och återvände till flygvapnet och till ett annat spännande uppdrag.

Det var att medverka till en nytt svenskt militärplans anpassning till de militära landningsplatser som fanns runt om i Sverige. Flygplanet hette Jas.

Men fortfarande är det långt till 1988 och skidskyttesporten i Sverige har många uppförsbackar att forcera innan den tar tillbaka sin topposition. Den tyngsta stenen att välta är att övertyga SMI att sporten ska mucka från det militära och bilda eget.

Uno Sonnefeldt berättar om hur det började en gång.

Svenskt Skidskyttes historia , kapitel 2

2013-01-23 06:00

En lång och hård kamp för friheten

Skidskyttet ett hejdundrande genombrott i slutet av 50-talet. Sverige tog täten. Guld på VM 1959, guld i OS 1960. Men efter den flygande starten minskade farten. I takt med att krigsåren bleknade härtnade konkurrensen. Sverige kunde inte försvara sin position. I OS 1968 i Grenoble deltog 16 nationer. Bl.a. Sovjet, Östtyskland, Norge, Finland – jo, det var många ville vara med och spänna sina muskler.

Mästerskapslistorna dominerades av namnen Tikhonov, Ikola, Ullrich, och Kvalfoss. Blågult hamnade på efterkälken. SMI (Sveriges Militära Idrottsförbund) var en räddande ängel på 50-talet när skidskyttet lämnade Skytteförbundet. Men nu, tio år senare blev tiderna bistra. SMI hade en stor familj och många fattiga idrotter att föda. Alla behövde mera resurser för att kunna hävda sig i en värld som stormade fram.. Skidskyttefolket i civila kläder hade sin uppfattning klar. Avdelningen Olympiskt skidskytte måste lämna SMI och starta eget!

Vägen mot det definitiva steget var långt.

Under hela 70-talet och långt in på 80-talet pågick den sega kampen.

– Vi hade det inte lätt. Vissa grenar i SMI favoriserades. När vi i skidskytte ville vara med och dela på attraktiva utbildningsplatser på GIH (Gymnastik och Idrottshögskolan) på Bosön stod det fem moderna femkampare före första skidskytt på listan. Vi fick inte med någon, berättar Ernst Larsson Lussi.

Ernst Larsson Lussi, 75 år, var mycket aktiv i den segslitna processen när skidskyttet i slutet av 1980-talet lämnade den militära idrotten och bildade eget förbund. Ernst är förresten fortfarande aktiv i sporten när det är firas 25-årsjubileum. Han är ordförande i Stockholm Biathlon och med sig har han sönerna Anders, ordförande i Stockholms Skidskytteförbund, och Stefan, ordförande i Åkersberga. Bilden tagen under Stockholm Winter Games för två år sedan. Foto: Leif Emsjö

Ernst hade en tuff uppgift som länk mellan de båda åsiktsgrupperna inom SMI. Man "glömde" att kalla honom till viktiga möten. Han stod inte alltid på sändlistan när information skickades ut. Ekonomiska stödet till skidskyttet minskade. Ibland måste träningsläger och internationellt tävlande strykas i verksamhetsplanen.

– Att hänga med alla de hårt satsande nationerna var en omöjlig uppgift för oss. Skidskytte moderniserades för att bli mer publikvänligt. Skyttet blev exponerat för publiken när skjutbanorna flyttades in på stadionområdet. Nya regler och nya grenar ökade dramatiken. Den fria åkstilen blev obligatorisk. Sk kleinkaliber, gevär som påminner om salongsgevär, ersatte den tunga mausern. Damerna kom med i leken, berättar Ernst.

Men SMI ville inte förstå problemet? Eller ville kanske inte släppa ifrån sig sin största och vackraste pjäs. Men eftersom SMI inte orkade skapa nödvändiga resurser ökade kravet om frihet. Den långa och stundtals heta diskussion slutade med att SMI till slut släppte greppet och önskade lycka till. Principbeslutet om ett eget förbund togs i Luleå 1986 på ett möte där hela den svenska skidskytterörelsen fanns på plats. En lång och segsliten kamp om herraväldet var vunnen.

Skidskytte nu, i en ny organisation, ta upp jakten på världseliten SMI var en god förlorare och bidrog med gott stöd under övergångsperioden.

En poäng i sammanhanget: Den siste i militär uniform som utsågs till ordförande i Olympiskt Skidskytte, troligen tillsatt för att hålla den uppstudsiga familjemedlemmen på plats, var den som avgjorde kampen.

Sista VM-medaljörerna i militär uniform var stafetttejerna Inger Björkman, Sabiene Karlsson och Eva Korpela som på vårvintern 1988, bara några månader innan Svenska Skidskytteförbundet skulle bildas.

-Vi som tillhörde den icke-militära falangen upplevde, att beslutet om att bilda ett eget förbund, var en stor seger. Nu hade vi ansvaret i våra egna händer. Vi kunde skapa egna resurser och utveckla både vår elit och återväxt. Vi kunde stärka ekonomin genom samarbete med näringslivet.

Så summerar Ernst Larsson Lussi, en nyckelfigur som deltog i kampen för självständighet och blev det nya förbundets sekreterare.

Slutprocessen började 1986 och två år senare var den genomförd.

Torsdag den 1 juli 1988 beviljades Svenska Skidskytteförbundet inträde i Svenska Riksidrottsförbundet och Per Andersson från Mora som den 8 maj 1988 utsetts till ordförande i interimsstyrelsen, kunde i oktober öppna det första historiska årsmötet.

–Jag tror inte någon anser att vårt beslut var fel, säger konstaterar Ernst Larsson Lussi 25 år senare Han har fyllt 75 år men är fortfarande aktiv som ordförande i Stockholm Biathlon.

Och att beslutet var rätt har bekräftats!

SNABBA FAKTA: STEGEN MOT ETT EGET FÖRBUND

- Skidskytteting i Luleå 7-8 Juni 1986. SMIs skidskyttesektion tar enhälligt beslut att driva "frågan" med full kraft i den utredning som tidigare tillsatts vid SMIs förbundsmöte.
- Utredningsgruppens resultat skall föreläggas förbundsmöte i november 1986. SMI bör då fatta ett enhälligt beslut om att inge en formell ansökan till RF. Interimsstyrelse väljs. Lars Lindius ordförande, Ernst Larsson-Lussi, Bengt-Åke Lundgren, Alf Lahti och Kari Korpela.
- "Skidskytteförbundet får bilda eget förbund" – det beslutet tas av Sveriges Militära Idrottsförbund (SMI) vid förbundsmötet i november 1986.
- Riksidrottsmötet, 27-29 November 1987 i Linköping beslutade enhälligt att skidskyttarna får bilda eget förbund inom RF-familjen.
- Årsmöte SSSF 7-8 maj 1988 i Östersund utser Per Andersson, ordförande, Lena Karin Lundgren, Ernst Larsson-Lussi, Tommy Höglund, Alf Lahti och Hans Larsson att ingå i SSSFs styrelse.
- Svenska Skidskytteförbundets verksamhet som ett Specialförbund i RF startar 1 juli 1988, och skidskytteklubbarna går från SMI till Svenska Skidskytteförbundet.
- Extra förbundsmöte 30 okt 1988 i Mora fastställer förbundets målsättning och stadgar, behandlar motioner. Ingemar Arwidson ersätter Tommy Höglund som ordförande i Elitkommittén och Bengt-Åke Lundgren ersätter Hans Larsson som ordförande i Utbildningskommittén

Christer och Kalle - en fullträff för skidskytte

2013-02-16 12:48

- Om du bara du är tyst när jag pratar, får du säga vad fan som helst när du vill! Den instruktionen fick Kalle av mer rutinerade Christer och därmed föddes ett radarpar i svensk TV.

-Jag var lite spänd inför uppdraget men hans raka direktiv fick mej att slappna av och det fungerade tydligen skapligt i hytten, säger Kalle.

Skapligt är bara förnamnet. Det här handlar om Christer Ulfbåge, TV-veteran som åkte jorden runt och kommenterade alla tänkbara idrotter och Kalle Grenemark, landslagsman, tränare och vallaexpert i skidskytte.

Båda hade beslutat sig för att varva ner. Christer till ett mer stationärt jobb i TV-studion.

Kalle återvände till sin tjänst som gymnastiklärare hemma i Boden. Men inte så länge. Ett par år senare tog de plats i TV-rutan och skidskytte sprängde alla gränser.

Tittarsiffrorna formligen exploderade. Christer Ulfbåge och Kalle Grenemark blev ett mycket populära och är det fortfarande.

Ett av bevisen för det är det antal tittare som världscupens säsongspremiär i december 2012 lockade till TV-sofforna. Över 900 000!

-Det är fantastiskt, konstaterar kommentator och hans bisittare. Lite förvånade och mycket glada. Med dagens stora sportutbud i programtablerna är miljonsiffror inte vardagsmat.

*Grenis och Bågen – en klassiker
Foto: Thord Eric Nilsson*

Så här började framgångssagan

Sveriges Television skulle starta en ny kanal. TV 24. Den skulle bjuda på mycket sport. Kanalchefen Jakob Bjurström frågade veteranen Christer om tips på en bra idrott att ha som kanalens dragplåster. Han föreslog skidskytte.

– Magdalea Forsberg hade slutat. Men jag tyckte ändå att det fanns goda chanser för att den sporten skulle kunna locka tittare. Anna Carin Olofsson (Zidek), Björn Ferry och Carl Johan Bergman var på väg uppåt. Skidskyttet hade sin alldeles speciella spänning. Jo, jag övertygade Jakob och Jakob övertygade mig att återuppta kommenterandet och så hittade vi fyndet Kalle och så var det full fart! konstaterar Christer och han ser inte alls missnöjd ut.

Som alla förstår gällde inte det där med att sänka farten längre. Nu, nästan tio år senare, sitter de kvar i hytten och förnöjer svenska folket varje vinterhelg genom att på ett avspänt och kunnigt sätt beskriva det drama som skidskytte spelar upp i rutorna. Till en början hade TV24 blygsamma tittarsiffror. Cirka 50 000.

Vändningen kom med dunder och brak

Precis som Christer Ulfbåge siat. Anna Carin Olofsson (Zidek) tog silver och guld i VM 2005 och guld och silver i OS 2006 och 2007 silver och brons i VM. Sverige avrundade med VM-guld i den nya grenen Mixed stafett. Sverige var en av de stora nationerna. De 50 000 som TV24 hade 20-dubblades. Skidskyttet uppgraderades till SvT1, tevekanalernas E4.

Christer och Kalle hade en mångmiljonpublik att underhålla. Anna Carin fick sällskap av Björn Ferry, Helena Ekholm och Carl Johan Bergman. Sverige konkurrerade med framgång mot Tyskland, Norge, Frankrike och Ryssland i kampen om medaljer och pallplatser. Samtidigt växte Christer Ulfbåge och Kalle Grenemark till ett av tv-sportens mest omtyckta radarpar. I sändningarna är det Christer som har överblicken och håller i den röda tråden. Kalle kompletterar genom att ge tittarna expertens syn på "varför". Han exponerar sitt blågula hjärta. Han berömmar ett bra ståskytte. Kan småsvära över ett missat första skott. Ulfbåges och Grenemarks samspel är småputtrigt avspänt. De lever med i blågula med- och motgångar. Deras prat påminner då och då om ett äktenskapligt gnabb.

–Undra på det. Vi lever ju ihop flera månader varje vinter. Vi sitter i fyra timmar och förbereder oss varje dag före tävling. Och däremellan under resorna umgås vi på "fritiden", förklarar Christer.

Bara några rader om...

UPPLADDNINGEN!

Christer och Kalle pluggar dagen före tävling statistik, startlista, banprofil, väder, uppgifter om dagsform, ALLT! Fyra timmar brukar det ta. Kalle teståker banorna.

PAPPSKIVAN!

Christer och Kalle formar var sin spelplan där allt om alla finns med på lappar i olika färger. Lapparna är ett stöd till kommentatorerna. På Kalles Pappskiva är Sverige blågult, på Christer blått. Båda har Norge rött. Pappskivan påminner om spelplanen i sällskapsspelet "Tjuv och Polis" och det är ju logiskt. Alla tänkbara uppgifter som kan påverka händelseförloppet finns med. Pappskivan är resultatet av pluggandet dagen fören bra dag på jobbet.

Finns alltid med!

En sakkunnig beskrivning av det som händer i spåren och på vallen. Ros och ris i rättvis blandning. Men ett absolut måste är fyra garv varje sändning!

Det värsta som kan hända?

Tekniskt strul i ett land där man inte kan teknikerns modersmål!

Kalle skjuter in: Minns du den gången då du var tvungen att uppsöka stället med hjärta på dörren strax före sändningsstart och det låg 10 trappor ner och lika många upp?

Christer : Usch, påminn mig inte!

Största förändringen under tio år?

Kalle: Skjuttiden låg för inte länge sedan runt 40 sekunder. Nu är de snabbaste nere i 15-17 sekunder. 15 sekunder per skott i en jaktstart med fyra skjutningar (20 skott) blir 5 minuter. Många chansar och missar. Därför de snabba omkastningarna i slutskedena. Men fullträffen kan komma och då är det dags för en skräll!

Plockat ur ordförandet!

Det bästa har vi sparat till sist, nämligen Kalles bidrag till Svenska Akademiens ordlista. Används mest passande när en Sverige skjutit fullt och ger sig ut på slutvarvet på för att jaga hem en medalj:

Nu knyter vi tummarna

Under 25-årsjubileumet i Östersund så valdes de första medlemmarna i skidskyttets Hall of Fame in. Och vilka var då mer passande att dela ut utmärkelsen till Helena Ekholm än, just det, Kalle och Ulf

Skidskytteförbundets allra första styrelse

2013-02-20 16:04

Spikad och klar. 1 juli 1988 då fanns den på pränt. Svenska skidskytteförbundets första styrelse.

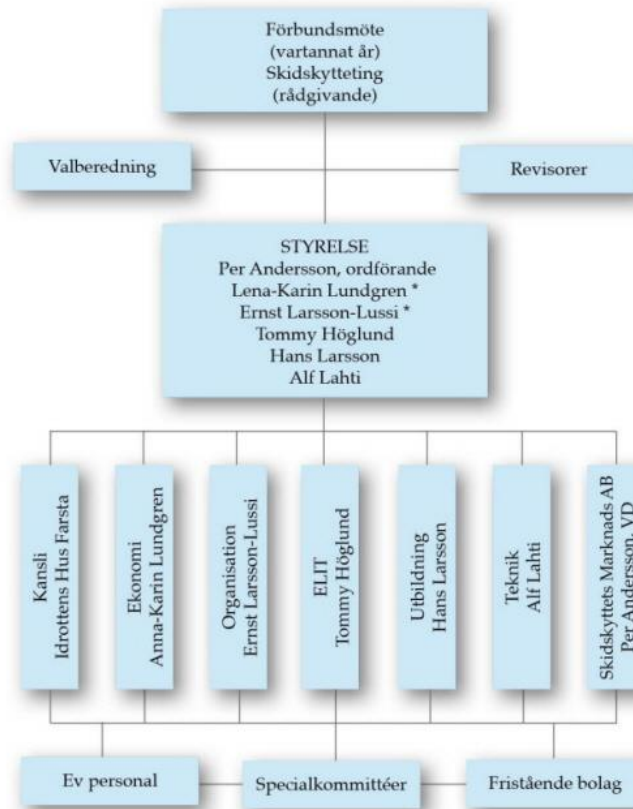
Här är den, Svenska Skidskytteförbundets första styrelse:

Fr v Tommy Höglund, Elitkommittén, Lena-Karin Lundgren, förbundsekonom, Per Andersson, förbundsordförande, Alf Lahti, ansvarig för Tekniska kommittén, Hans Larsson, ansvarig för Utbildningskommittén, och Ernst Larsson-Lussi, förbundssekreterare Bilden är tagen av Kurt Johansson

Organisationen

Organisation Svenska Skidskytteförbundet SSSF fr. o. m. 1988 07 01

^{*)} Ingår i styrelsens verkställande utskott (VU).

Stegen mot eget förbund

- Skidskytteting i Luleå 7-8 Juni 1986. SMI:s skidskyttesektion tar enhälligt beslut att driva "frågan" med full kraft i den utredning som tidigare tillsatts vid SMI:s förbundsämöte.
- Utredningsgruppens resultat skall föreläggas förbundsämöte i november 1986. SMI bör då fatta ett enhälligt beslut om att inge en formell ansökan till RF. Interimsstyrelse väljs. Lars Lindius ordförande, Ernst Larsson-Lussi, Bengt-Åke Lundgren, Alf Lahti och Kari Korpela.
- "Skidskytteförbundet får bilda eget förbund" – det beslutet tas av Sveriges Militära Idrottsförbund (SMI) vid förbundsämötet i november 1986.
- Riksidrottsmötet, 27-29 November 1987 i Linköping beslutade enhälligt att skidskyttarna får bilda eget förbund inom RF-familjen.
- Årsmöte SSSF 7-8 maj 1988 i Östersund utser Per Andersson, ordförande, Lena Karin Lundgren, Ernst Larsson-Lussi, Tommy Höglund, Alf Lahti och Hans Larsson att ingå i SSSF:s styrelse.
- Svenska Skidskytteförbundets verksamhet som ett Specialförbund i RF startar 1 juli 1988, och skidskytteklubbarna går från SMI till Svenska Skidskytteförbundet.
- Extra förbundsämöte 30 okt 1988 i Mora fastställer förbundets målsättning och stadgar, behandlar motioner. gör fyllnadsval efter T Höglund och H Larsson till förbundsstyrelsen, ordf. Elitkommittén (I Arwidson) och ordf. i Utbildningskommittén (BÅ Lundgren).

Så skapas en OS-gren på en timme

2013-04-08 21:49

Det var i Sverige OS-grenen skidskytte utformades. Läs historien om hur Rolf Gerlofson på dryga timmen skapa något som i dag följs av miljontals TV-tittare världen över.

Tio år hade gått sedan kriget slutade. Ofärdstiderna kändes allt avlägsnare. Europa reparerade efter ett sex år långt och lamslående världskrig. Den internationella idrotten tog ny fart ute i världen. Svenskt skidskytte hade växt fram under kriget med hemadress i SMI (Sveriges Militära Idrottsförbund).

Sporten var etablerad och nu öppnade sig möjligheterna och ökade ambitionerna för utbyte utanför ländernas gränser. Svensken Gustaf Dyrssen var ordförande i Union Internationale de Penthalon Moderne et Biathlon, UIPM. Översatt till svenska "Internationella förbundet för Modern Femkamp och Skidskytte".

Sverige spelade en viktig roll i skidskyttets internationella utveckling. Rolf Gerlofson – här i samtal med en östtysk ledare – var tävlingsledare för sportens första OS-tävling.

Gustav Dyrssen en handlingskraftig man.

Kulan rullade en dag sommaren 1956. Rolf Gerlofson, kapten och kompanichef på Svea Livgarde med stort intresse för idrott, avbröts mitt i ett "Givakt" när en motorcykelordonans puttrade in på exercisområdet på Järvafältet. Ordern var kort men koncis.

-Kapten, anmälan hos stabschefen på regementet. Omedelbart! Och väl framme i Ulriksdal kom ny order. -Omgående anmälan hos Militärbefälhavaren inne på Stadion vid Klocktornet!

I Klocktornet satt Gustaf Dyrssen, militärbefälhavare, tillsammans med Avery Brundage, ordförande och mäktig pamp i IOC, Internationella Olympiska Kommittén och pratade om den ryttarolympiad som skulle förläggas till Sverige eftersom hästarna inte kunde transporteras till Australien. Dyrssen tog chansen att sälja in skidskytte som OS-gren.

Rolf Gerlofson fick två A4-ark i sin hand. Dyrssen efterfrågade synpunkter. Rolf tittade på skissen och efter två minuter insåg han att den var en omöjlig lösning. Packning skulle inte fungera i en civil idrott. Okända skjutavstånd skulle skapa hemlighetsmakeri. Fria målfigurer skulle skapa de mest abstrakta lösningar.

Efter en timme återkom han med ett konkret förslag:

20 km skidlöpning, skjutning på fyra stationer med avstånden 100 m, 150 m och 200 m liggande och som avslutning 100 m stående. Fem skott per station, totalt 20. Valfritt gevär. Runda mål, s.k. Motala-mål. Varje bomskott två minuters tidstillägg. Kikarsikte inte tillåtet.

Gustav Dyrssen kommenterade:

-Bra, det där ser ut att vara en gångbar uppläggning. Skriv ner den, vilken han gjorde och efter ett par dagar fick Rolf telefonsamtal från Dyrssen: -Grattis. Jag tror att de tar ditt förslag.

Upplevde själv första Olympiaden

Och mycket riktigt. Kapten Gerlofson fick inte bara glädjen att se sitt snabba förslag godkännas över hela linjen. 1960 fick han, på plats i Lake Placid, USA, som tävlingsledare, vara med när Klas Lestander från Arjeplog, Sweden, vann skidskyttesportens första olympiska tävling.

Rolf Gerlofson lämnade den militära banan. OS1968 i Grenoble blev hans sista OS-uppdrag. Han fortsatte att vara engagerad i idrott på lägre nivå. Bl.a. i segling, golf, orientering. Han gillade sporter som kräver kloka vägval, uthållighet och bra precision.

Tre av fem ordföranden från Sverige

2013-04-09 08:32

Sverige var dominerande i styrelsen i inledningen av det internationella skidskyttets historia.

Skidskytte tillhörde internationellt från början Union Internationale de Penthalon Moderne et Biathlon (UIPMB). Översatt till svenska "Internationella förbundet för Modern Femkamp och Skidskytte".

När International Biathlon Union (IBU) bildades 1993 blev den eget förbund inom paraplyorganisationen UIPMB men är sedan 1998 helt självständigt.

Svenskar har spelat en stor roll i den internationella utvecklingen. Tre av fem ordföranden har varit hämtade från Sverige. Så här ser listan ut:

- 1948–1949: Tom Wiborn (Sverige)
- 1949–1960: Gustaf Dyrssen (Sverige)
- 1960–1988: Sven Thofelt, (Sverige)
- 1988–1992: Igor Novikov (Sovjetunionen/Ryssland)
- Från 1992: Anders Besseberg (Norge)

Bara en så'n sak

Svårflörtade OS-pampar sa nej och stoppade Evas jakt på fler medaljer

2013-06-03 11:16

Det var de svårflörtade olympiska pamparna som fick en av våra bästa genom tiderna att avsluta sin karriär alldeles för tidigt.

I dag publicerar vi ännu en artikel i vår 25-årsjubileumskavalkad. Eva Korpela var den första stora stjärnan. Ett VM-guld, ett silver och två brons individuellt samt två silver och ett brons i stafett. Hon hade troligen haft några till om de olympiska pamparna släppt in damerna i leken.

Eva Korpela, svensk världsmästare och dubbel vinnare av totala världscupen, tog det avgörande beslut. Hon avslutade sin elitsatsning på skidskytte.

Eva var drygt 30 och nöjde sig med de sju VM-medaljer hon hade hemma i prisskåpet.

- Året var 1988. Vinter-OS låg fyra år framåt i tiden och det var inte säkert att skidskytte för damer skulle bli en olympisk gren den här gången heller. 1992 kändes avlägset. Efter min dotters födelse hösten 1988, hade jag svårt att motivera mig till att fortsätta den hårda träningen, berättar Eva.

-Nej, jag ångrar absolut inte mitt beslut. Det enda jag skulle ha önskat är att jag fötts tio år senare. Då hade jag tillhört samma åldersgrupp som Magdalena Forsberg och haft möjligheten att leva på idrotten, tillägger hon - med ett skratt.

Eva avrundade sin skidkarriär med att två gånger vinna SM-guld i stafett i längdåkning tillsammans med Billan Westin och Lis Frost. Individuellt hängde hon med i längdeliten. Hennes bästa individuella SM-resultat var en sjundeplacering.

Började med fotboll

Det var i Ulricehamn idrottskarriären inleddes. Först på fotbollsplanen. Sedan i längdspåren på skidor. Fortsatte på skidgymnasiet i Torsby där hon för första gången kom i kontakt med skidskytte. Eva provade på skidskyttet på allvar först några år senare. Det var 1984 när familjen Korpela, bosatt i Stockholm, flyttade till Sollefteå som resan mot världstoppen startade.

–Det var bra för mig att den fria stilen blev införd och obligatorisk inom skidskyttet. Skate passade mig bättre än klassisk, förklarar hon.

Första VM-medaljen, ett brons, tog Eva 1985 i distansloppet i Egg a Etzel, Schweiz. Året efter erövrade Eva sensationellt guld och brons på hemmaplan i Falun . 1988 i Chamonix blev det ett nytt silver i sprint. I stafett blev det totalt tre VM- medaljer, två silver och ett brons.

Pappa Åke på plats under VM i Falun

-VM i Falun var en underbar upplevelse. En verklig höjdpunkt i min karriär. Tre medaljer. Och det var extra härligt att min pappa Åke var på plats och såg sin dotter ta guld. Det var förresten den enda skidskyttetävlingen han var med på!

Eva spelade en dominerande roll, två säsonger i rad, 1986 och 1987erövrade hon totalsegern i damernas världscup.

- Skidskytte bevakades inte av den svenska pressen på samma sätt på den tiden. Nu har den vuxit till en av dom stora mediasporterna. Jag kan förstå varför. De dubbla utmaningarna, att åka tillräckligt snabbt men inte för snabbt och att hålla nerverna under kontroll på skjutvallen, bäddar för stor spänning. Alla förstår dramat. Alla lever med. Och alla vet att det inte är slut förrän sista skottet har avfyrats, motiverar Eva.

Under tiden Eva bodde i Stockholm i början av 1980-talet utbildade hon sig till polis. Så flyttade familjen till Sollefteå. Det var där satsningen på skidskytte genomfördes. Nu är hon tillbaka i Stockholm. Efter 24 år lämnade i den idylliska lilla staden vid Ångermanälven flyttade tillbaka söderut 2008. Det var dottern Sara som några år tidigare flyttat till Stockholm, som var anledningen

- Något som jag absolut inte ångrar. Stockholm och dess omgivning är fantastiskt vackra. Numera motionerar jag regelbundet, med löpning, rullskidor, golf och cykel under sommartid. De senaste vintrarna har Stockholm bjudit på snö och då har jag använt skidorna flitigt, säger Eva.

Med sju VM-medaljer är Eva Korpela en av de stora i svenskt skidskytte. Detta insamlat under en tid då damernas mästerskap endast innehöll två individuella tävlingar. Hur många hade samlingen innehållit om jaktstart, masstart och mixstafett existerat?

Samaranch inte poppis

– Ja, kanske några fler och om den där pampen Juan Antonio Samaranch varit lite förståndigare och öppnat OS- dörren 1988 för oss kvinnor, hade jag kunnat ta olympisk medalj, säger Eva. Hon är rask att tillägga att hon är nöjd med sin karriär trots den kvinnofientliga IOK-basens ovilja att ge damerna grönt ljus.

–Jag skulle ha haft ett VM-guld till. Men jag fick nöja mig med silver. Jag tappade ett skott på skjutvallen och tvingades ladda ett reservskott. I mål var jag slagen med fem futtiga sekunder av

tyskan Petra Schaaf. Det hände i Chamonix 1988, som blev min sista tävlingsäsong. Hösten 1988 kom också beskedet att vi damer inte skulle var välkomna till OS i Albertville 1992.

Evas speciella minne från skidskyttetiden:

Det var när minsta landslaget krossade världseliten! Det hände på en världscuptävling i Obertauern. Det var tomt i tävlingskassan, antar jag, för vi hade det minsta landslaget av alla länder. Ingemar Arwidson var ensam ledare. Jag, Roger Westling och Kalle Grenemark aktiva. Ingemar bilade från Transtrand till München med alla grejorna. Fortsättningen till Obertauern dit Hochfilzen flyttat tävlingarna på grund av snöbrist kördes i våldsamt snöoväder. Men efter två dagars tävlande var vi alla glada och nöjda. Jag minns särskilt Ingemars berättigade stolthet när vi satt på prisutdelningen. Minsta landslaget hade krossat världseliten och vunnit tre av fyra lopp. Jag tog en dubbelseger. Roger vann sin första och enda WC-tävling. Att Kalles placering inte blev så lysande berodde på att han skruvade dioptersiktet åt fel håll i hastigheten och misslyckades i skyttet.”

Tre segrar av fyra för minsta landslaget i Obertauern 1987. Fr.v tre glada ansikten i form av Kalle Grenemark, dubbelsegrande Eva Korpela och Roger Westling, första världscupsegern. Foto: Ingemar Arwidson

Eva valdes in i Hall of Fame den 5 oktober 2013

Fakta om Eva Korpela:

Yrke: Polis
 Familj: Utflugen dotter Sara samt sambo Ulf
 Klubbar: Skönsvik SSK i skidskytte (numera Sundsvall Biathlon) och Sollefteå SK i längd.
 Meriter -
 VM: 1 guld, 1 silver, 2 brons samt 2 silver, ock 1 brons i stafett. 1886 och 1987 totalvinnare i damernas inofficiella världscup.
 SM: guld i distans 1982, 1985, 1986, 1988. I sprint 1982, 1983 1984, 1985, 1986, 1987 och 1988. I stafett 1984.
 I längd har Eva två SM-guld i stafett.

Fotnot:

Ingemar Arwidson, överledare, bilförare, vallare, tidgivare, allt-i-allo är i dag generalsekreterare i Svenska Skidskytteförbundet. Att han inte är med på den svenska lagbilden beror förmodligen på att han höll på att lasta in grejor i bilen eller att han tog bilden.

Foto: skidskytte.se Vallateamet i Sverige

Valet av valla

2013-07-01 18:28

Han jobbar dygnet runt när det behövs – och behövs gör det ganska ofta. Han har fribiljett - men den har han ingen glädje av. Han kan alltid se världsstjärnorna från första parkett men han har annat att göra än att se kampen om OS- och VM-medaljer.

Det här repotaget i vår 25-årsjubileumskavalkad handlar om Kent Norell från Älvdalen, Dalarna. Vallachef för Sveriges landslag i skidskytte.

- Men även om det är intensivt, slitsamt. ibland motigt skulle jag inte byta mot något annat, slår han fast mycket bestämt.

Det var en annan gång

När skidskyttet klev in på den olympiska arenan 1960 hade Klas Lestander som vann det första OS-guldet en box modell mindre innehållande valla. Han hade att välja mellan ett antal burkar för kallt och mindre kallt före och några tuber med klister för mildare fören. Han grundvallade med tjära och värmdde på valla med blåslampa. Hade kanske två, högst tre par skidor att välja emellan men sannolikt åkte han med samma skidor hela säsongen.

Klas i dag 83 år minns och berättar:

- Då handlade det om en liten box. Den innehöll tjära, klister på tub och några burkar kallvalla, kork och nåt att skrapa med. Vi skidåkare och skidskyttar hade godhjälp av Martin Matsbo. Han jobbade för Swix som var svenskt på den tiden och Martin var känd som en trollkarl när det gällde vallning. Jag hade också stor hjälp av Sixten Jernberg. Jag lärde känna honom på för-OS. Vi delade rum både då och även ett år senare under olympiaden och vi blev goda vänner. Sixten var en hejare på att valla.

Han jobbade på Sundins skidfabrik i Hälsingland och han såg till att jag utrustades med bra skidor. Sixten vann 3-milen, sin sista olympiska medalj av nio totalt. Och jag hade också lyckan på min sida och erövrade det allra första OS-guldet skidskyttet tävlade om, berättar legendaren Klas Lestander

Ett halvt ton valla senare eller...

Man kan också säga nutid, år 2013 och 53 år senare. Svenska teamets vallachef Kent Norell och hans fyra medhjälpare har till sin hjälp en specialinredd Volvolastbil till sitt förfogande. I lastutrymmet finns det plats för. ca 500 kilo valler av olika slag och ca 400 par skidor. Volvon erbjuder vallarna speciellt utformade arbetsbänkar. Interiören påminner mer om ett laboratorium än en verkstad. Vallalastbilen rullar i snö och tö mellan de orter som arrangerar världscup i skidskytte. Östersund, Holmenkollen, Ruhpolding, Oberhof och Hochfilzen för att nämna några. På plats är bilen en väl fungerande bas för svenska landslagstruppen. Inom räckhåll finns ytterligare en transport med en halvt ton tung last i form av en stenslipmaskin som är ett annat mycket viktigt attribut. Maskinen slipar mönster på skidornas glidytor och påverkar friktionen mot snön. Kall, våt, blöt, ny, torr eller kornig snö – alla kräver sin speciella struktur på glidytan.

- Vallalastbilen är en oerhörd tillgång. Inte minst innebär den en enorm förbättring av arbetsmiljön, betonar Kent.

Han fortsätter:

- När det gäller själva vallningen är det inte frågan om någon sorts hokus-pokus. Nej, vägen till framgång är arbete, arbete och åter arbete och att använda de erfarenheter vi dokumenterat.

Jorden till vallalastbilen... hallå... Jorden till vallalastbilen... Kom in vallalastbilen!...

Det svenska vallateamet för våra A-landslag. Fr v Fredrik Schaerström, Kent Norell, Peter Blom och Roger Kristoffersson. Saknas på bilden gör Sebastian Wredenberg.

Sochi blir en utmaning

OS-staden Sochi ligger vid Svarta Havet, har subtropiskt klimat och höjden är drygt 1500 meter över havet .

-Det kan bli oerhört snabba skiftningar och svårbedömda väderförhållanden. Det blir en utmaning för alla nationers vallateam, förklarar Kent.

Han låter trygg och det behöver han inte skämmas för. Svenskarna har under senaste åren varit duktiga på den tekniska sidan.

– I Sochi kommer vi att samarbeta med längdåkning. Inte så att vi vallar gemensamt. Men vi kommer att utbyta erfarenheter. Johan Wåhlström, min företrädare som svensk vallachef, och hans kollega på längdsidan Mats Eklund, bildar ett resursteam. Jag tycker att vi har hittat en bra samarbetsform, betonar Kent.

Den okunnige kan tycka att skidvallning är enkelt – bara att kolla termometern och sedan klibba på och stryka ut. Pyttsan!

Varje aktiv i skidskyttlandslaget har ca 20 par skidor. Skidorna är noga utprovade för att passa personen och är anpassade för rådande skidförhållande. Varje sommar och höst sker testning och alla försöker hitta de skidor som känns optimala.

18 par deltar i kvalrace

Inför en tävling väljer vallateamet ut 18 par som antas passa för rådande förhållanden. Skidorna glidtestas mot varandra. De skidor som går bäst blir förebild för hur var och ens tävlingsskidor prepareras. Ibland används ett handverktyg som kompletterar stenslipningen och skapar ett ännu bättre mönster. Blågula skidskyttlandslagets vallningsarbete innehåller inget hokus-pokus:

–Det är, som sagt, hårt arbete som gäller. Ledord: Utnyttja erfarenheterna. Ge aldrig upp! Ingenting är fel förrän man provat och konstaterat det. Inse att, om det är besvärligt för oss, så har våra konkurrenter i de andra vallateamen lika bekymmersamt, betonar vallachefen.

Let the force be with you Wax master Norell...

Några snabba till Norell:

Kent, din tråkigaste upplevelse?

-När Helena Ekholm inte hade de bästa skidorna och blev 49:a i distansloppet OS i Vancouver 2010.

Din roligaste?

-När Björn en vecka senare tog OS-guld i jaktstart!

Hur orkar du?

150 resdagar varje år, grymt slit, ibland orättvis kritik. Att valla skidor på elitnivå är ingen skyddad verkstad. Varför Kent, varför – den frågan måste ställas.

-Jag tror att den som vill veta det måste vara med i vallabilen som pryja en vecka och känna entusiasmen, trycket och gemenskapen, den okuvliga viljan. Det är en obeskrivlig stämning!

Fakta:

Namn: Kent Norell

Ålder: 32

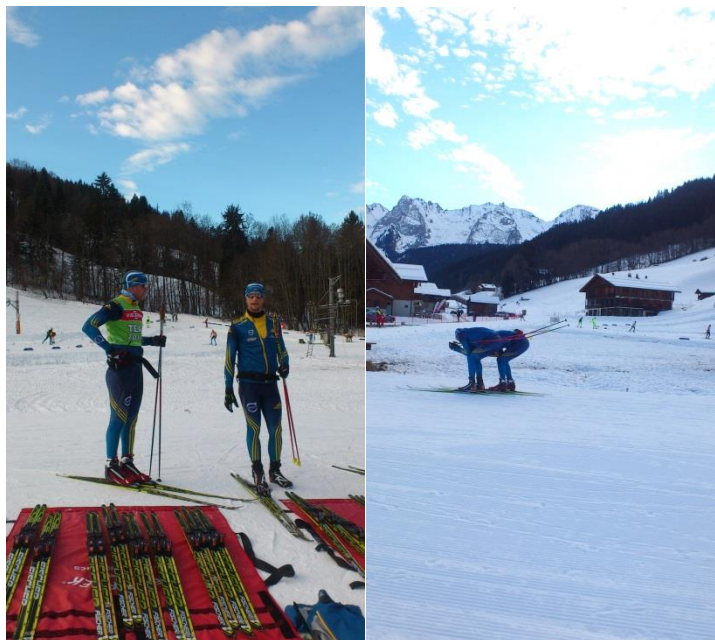
Familj: Sambo, liten pojke och hund

Bakgrund: Längdåkare. Efter juniorkarriär med skiftande framgång ledare och vallare åt sina syskon. Idrottslärarutbildning på GIH. Vallare för IFK Mora.

Varför skidskytte: Blev rekommenderad av Peter Blom. (Jodå, dom är fortfarande kompisar)

Hemlig dröm: att landa en tio kilos lax med flugfiskespöet. Nio är personligt rekord.

Fritidssyssla: att bygga sommarhuset färdigt.

Mikael Löfgren

Pålitlige Mikael Löfgren, Sveriges första skidskyttekung!

2013-08-08 08:19

Det handlade i början om idrott - om fotboll, skidåkning, handboll, friidrott men för Micke, 10 år gammal, var det aldrig någon tvekan. Inte sedan han på ett läger fått prova på skidskytte.

-Jag bestämde mig genast Jag kände direkt att det var min grej! och så är det fortfarande.

Mikael Löfgren, 44, värmlänning från Torsby, brinner efter 35 år lika hett för den komplicerade disciplinen som kräver att man ska skjuta träffsäkert och åka skidor snabbt.

-Nej, jag ångrar inte mitt val. Jag har fått uppleva så många spännande ögonblick och härliga stunder. Så många dramatiska händelser på platser runt om i världen. I början som aktiv idrottsman och senare som ledare och tränare.

Fyra olympiska spel

OS-debuten gjorde Micke i Calgary, Canada 1988.

-Jag var 19 år gammal. Juniorvärldsmästare. Mina placeringar blev blygsamma. 51:a och 22:a. Men bara att få vara med var en stor upplevelse.

Ynglingen från Värmland skulle ta revansch nästa gång han fick uppdraget att representera Sverige i OS. Året var 1992, platsen Albertville, Frankrike. Mikael tog brons i Distanstävlingen över 20 km. Han blev därmed den tredje svenska individuella OS- medaljören efter Klas Lestanders guld 1960 och Lars-Göran Arwidsons brons 1972 i Sapporo, Japan.

Som grädde på moset erövrade Sverige brons i den olympiska stafetten. Micke, nu 23 år gammal, fick förtroendet att som slutman bryta mållinjen sedan Ulf Johansson, Leif Andersson och Tord Wiksten gjort ett glänsande förarbete.

En bom från guld

- OS i Albertville blev min aktiva skidskyttekarriärs största upplevelse. Jag var oerhört glad. Så glad att jag inte för ett ögonblick surade över att jag missade guld, en bom mindrar och hade varit mitt. Och så känner jag det fortfarande, betonar Mikael.

Torsby-sonen stärktes av sin franska framgång och avrundade säsongen 1991-92 med att ta andraplatsen i den totala världscupen. Säsongen efteråt, alltså 1992-93 tog han steget fullt ut i kampen om världscupstrofén och blev den första och hittills enda svenska manliga skidskytt att stå högst uppe på prispallen som totalsegrare. Receptet var en pålitlig jämnhet. Micke tog ingen individuell seger men plockade poäng genom topplaceringar varje tävlingsomgång.

1997-98 blev Mikael Löfgrens sista säsong – som aktiv. 29 år gammal la han skidorna på hyllan och låste in bössan i vapenkasunen.

-Jag hade fått vara med om mycket under tjugo år. Men det hade också varit påfrestande. Mycket jäktande från plats till plats. Jag kände att det var dags att ändra. Slå av lite på takten. Så jag bestämde mig för att sluta tävla, berättar han.

Jodå, sluttävlat var det. Men när Micke fick ett erbjudande att träna USA:s landslag kunde han inte motstå frestelsen. Och när han två år senare fick samma fråga från Norge, världens bästa skidskyttenation, tog han ett steg till.

-Det kändes som en stor utmaning och en bekräftelse på att jag kunde bidra till sporten. Nej, till det erbjudandet kunde jag inte tacka nej, erkänner han.

Värmland närmare än Amerika

Men hans ja var inte grundat i fåfänga. Rent praktisk ligger Norge närmare Värmland än Nordamerika. Men efter fyra år har Mikael lämnat uppdraget. Ambitionen att skapa mer tid för hem och familj är inte så enkel att åstadkomma för den som tränar ett av världens mest ambitiösa skidskyttelandslag.

Nu är han verksam som tränare i Stjerneskolans Skidgymnasium hemma i Torsby och engagerar sig i jobbet att locka skidåkare och skidskyttar till att förlägga träningsläger till skidtunneln i Torsby.

Om det dyker upp ett nytt frestande uppdrag?

-Nej, nu känns det som jag flyttat hem och det är här tror jag att jag stannar. Men skidskyttet har gett mig så mycket att jag alltid kommer att försöka ge tillbaka i någon form. Så man vet ju aldrig, säger Micke med ett leende.

Många framgångar! Micke, vet du förresten hur många SM-guld du har du har?

- Nej, nu får jag skämmas lite Jag har ett antal medaljer ilådorna, riktigt var vet jag inte, svarar han med ett leende. Men hur många? Nej...

Psst Micke, vi har räknat...26 stycken. Bl.a. elva stafettguld i rad !

Fakta om Mikael Löfgren

Född: född 2 september 1969 i Torsby församling, Värmlands län.

Familj: fru Lina, Gabriel 13 år och Frida 3 år.

Meriter:

JVM: Guld 1986, distans.

OS: Brons 1992, distans, Brons 1992, stafett

VC: 2:a totalt 1992, 1:a totalt 1993

SM: Guld distans: 91, 93, 96, 97, 98, Guld sprint: 90, 91, 93, 94, 97,

Guld stafett: SK Bore 88, 89, 90, 91, 93, 94, 95,96, 97, 98, 99

JSM: Guld 1988 distans, Guld sprint 88, 8, Guld stafett 86,88, JSM Guld i längdåkning 1986 (före Niklas Jonsson och Anders Bergström).

Tränarkarriär:

USA:s skidskyttelandslag 2006-2008.

Norge: 2008-2012

Mikael valdes in i Hall of Fame in den 5 oktober 2013.

Utmärkelsen delades ut av Inae Wadman

Björn Ferrys löfte

2013-09-25 21:48

-Jag kommer inte att sova bort mitt guld på sofflocket! I vår serie om skidskytteförbundets första 25 år skriver i dag Leif Emsjö om Björn Ferry och hans sista säsong.

Han tog två tunga beslut inför OS-säsongen 2013 – 2014:

1. Den skulle efter 15 års turnerande runt världen bli hans sista som aktiv.
2. Han skulle komma till start bättre förberedd än någonsin

- Jag har fått uppleva så mycket. Jag har lyckats bli både olympisk mästare och världsmästare. Jag har familj, fru och son. Efter 15 år, som idrottsman på heltid och ständigt resande, är det dags att ta nästa steg, fastslår Björn Ferry, 35.

Fram till 23 års ålder handlade det mesta om längdåkning för den långa ynglingen från Storuman, södra Lappland. Med flera världscupstarter och en färsk 10:e plats från Vasaloppet i ryggen bestämde han sig att byta till skidskytte hösten 2001.

-Jag visste sedan lumpen att jag hade stor talang för skytte. Jag och en kompis provade att vara med i en tävling och det där såg Staffan Eklund, som ringde och undrade om jag ville hänga med på ett läger till Ruhpolding. Där träffade jag Wolfgang Pichler och ja, sen var jag fast, säger Björn och tillägger med ett skratt:

-Sen han hade sett mina försök sa Wolfgang. "Björn, du kan nå världseliten, du kommer att bli rik på skidskytte"!

Den tuffa tränaren Pichler fick rätt. Framgångarna kom sensationellt snabbt. Björn Ferry blev 11:a i sin tredje världscupstart. 2002 debuterade han i OS och blev som bäst 17:e. 2005 stod han för första gången på pallen i världscupen och 2008 tog han första VC-segern.

Wolfgang fick rätt!

Det var i vackra Antholz i Italien – en ort som är hans favorit. Efter två segrar och tre andraplatser är det valet enkelt.

Björn berättar:

-Wolfgang har mycket stor del i min utveckling. Han gav mig det självförtroende som krävs för att stå ut med stenhård träning i många år i väntan på de stora resultaten. Jo, visst var han annorlunda men han kunde sätta mål och övertyga mig. Utan honom hade det som hände inte hänt.

2010 kom den hittills största framgången.

Björn Ferry erövrade den andra olympiska guldmedaljen i svensk i skidskyttes historia.

Björnjägaren Klas Lestander från Arjeplog blev 1960 världens första olympiska mästare. Exakt 50 år senare fixade Björn den andra.

Björn bäddade för framgången med en åttondeplats i det inledande sprintloppet och knäckte i jaktstartsavsnittet de sju han hade framför sig.

Det var då hela världen fick se det numera klassiska danssteget på mållinjen som Björn gjort till sitt speciella varumärke.

Hans guldlopp i Vancouver utsågs till OS-årets svenska idrottsprestation.

-Det var ett underbart ögonblick. Alla ansträngningarna, alla timmarna uppför och nerför berg, alla resorna mellan skidskytteorterna i världen – allt kändes väl värt besväret, erkänner guldhjälten.

Vill vara en närvarande pappa

Men nu är det ofrånkomligt beslutat och offentliggjort. Björn Ferry slutar tävla i skidskytte.

-Efter OS i Ryssland är det dags att ta nästa stora steg i mitt liv. Jag ska tillbringa mer tid här hemma i Storuman. Jag vill vara en närvarande pappa som min son inte bara ser på TV eller ständigt packandes upp och ner. Nej, jag, Heidi och Dante ska bli en vanlig familj, betonar han. Han och Heidi har redan planerna klara.

-Vi ska fortsätta utveckla verksamheten med skogen. Vi har 300 hektar och är övertygade om att skogsbranschen har goda framtidsmöjligheter. Träfiber är ett fantastiskt material. Inom 15 år kommer trä att vara en stor beståndsdel i drivmedel, förpackningar och kläder, inte bara papper och

byggnadsmaterial. Trä är förnybart och kommer att vara en stor del av vägen till ett hållbart samhälle, säger Björn, pratglad som alltid när han är entusiastisk.

"Jag vill dela med mig"

-Jag lockas av att prova styrelsearbete, 15 år inom toppidrotten har gett mig kunskaper som jag vill dela med mig av på ett eller annat sätt i framtiden. Helst idrotts- eller skogsrelaterat. Men jag kommer inte att bli tränare i närtid - då kunde jag ju lika gärna fortsätta som aktiv, menar han.

Inför OS i Sotji ökar Björn träningsmängden med 30 procent. Finns det plats på schemat?

Björn förklarar:

-Jo, jag minimerar allt runt omkring. Sponsorer och media får ursäkta. Jag minskar på alla kringaktiviteter som stjäl energi. Det ger mig den extra tid och kraft som krävs för att klara av ett träningsschema hårdare än jag någonsin haft. Till och med mer och tuffare än på Wolfgang Pichlers tid. Jag finslipar detaljer. På tekniken i spåret, på uppträdandet på skjutvallen. Jag är inte den snabbaste skytten i världseliten. Om jag kapar 2 sekunder varje skjutning i en jaktstart eller masstart sparar jag 8 sekunder. Jag började ganska sent med skidskytte så det finns fortfarande saker att förbättra.

Jag kan inte garantera att jag vinner guld i Sotji. Det är många om budet.

Björn lovar svenska folket en sak:

-Jag kommer inte att sova bort min chans på sofflocket!

Fakta om Björn Ferry:

Fullständigt namn: Björn Lars Johannes Erik Ferry.

Ganska många namn? Jo. men är fint med fler namnsdagar att få tårta på.

Född: 1 augusti 1978

Familj: Fru Heidi, sonen Dante (blivande skogsarbetare)

Främsta meriter: 2007 VM-guld Mixstafett, 2010 OS-guld i Jaktstart, 2010 VM-brons Mixstafett, 2012 VM-silver i Masstart, VC: 5 segrar, 8 andraplatser

Favoritort: Antholz

Får vi be om ett svar, Björn!

Favoriträtt? *Morsans älgstek*

Vad är ditt bästa karaktärsdrag? *Uthållig*

Ditt sämsta? *Otålig*

Har Heidi 9 VM - guld i armbrytning? *Ja.*

Har du någon chans mot henne? *Nej.*

En väg upp till toppen av slalombacken i Storuman är uppkallad efter dig. "Björn Ferrys väg". Går upp till toppen av slalombacken: *Stämmer! Gissa hur många intervaller jag kutat där sedan jag fyllde tio...* Vintersäsongen börjar snart. Hur känns formen nu? *Bra. Två segrar av två möjliga i rullskid-SM var en positiv bekräftelse.*

Kärt återseende på skidskyttets 25-årsjubileum. Superstjärnan Magdalena Forsberg och radioreporten Jokke Lundin - två personer som på olika sätt starkt bidragit till att sporten är en av Sveriges mest populära.

Jokke Lundin, Radiosporten: Resan med Magdalena Forsberg

2013-11-04 17:43

Adolf Wiklund, världsmästare 1958 och Klas Lestanders första historiska OS-seger 1960 följdes av ett uppsving på 90-talet då Eva Korpela tillhörde toppskiktet. Men sedan fick vi vänta på nästa uppgång. Skidskyttesporten förde en blygsam tillvaro. Få åskådare. Journalister – nej, dom hade viktigare saker att bevaka. Men det var innan Magdalena tog kommandot på skjutvallen och Jokke Lundin på Radiosporten tog upp spåret. Här berättar Jokke om sin ganska ensamma resa som journalist i Magdalenas spår. Intressant läsning – håll till godo!

– Klas Lestander, Anna Karin Zidek, Helena Ekholm, Björn Ferry, Carl Johan Bergman får ursäkta men den person som fick svenskarna att börja prata skidskytte var Magdalena Forsberg. Utan hennes framfart i spåren och på skjutvallen hade det aldrig blivit det stora intresse för sporten som det nu är från den svenska allmänheten.

Det hela började för mig vid en världscuptävling i Östersund i december 1996. Men varför blev det jag som blev radiosportens skidskyttereporter?

Radiosporten har i alla år haft det så att en reporter ansvarar för en viss idrott, har s.k. grenansvar. Hos oss var det Hasse Johansson som hade skidskytte på sin lott. Hasse gick tyvärr tragiskt bort alldeles för tidigt i början av 1996 och eftersom han, liksom jag, var stationerad i Falun fick jag "ärva" den uppgiften. Det var få på vår redaktion som trodde att det skulle bli något större intresse för skidskytte annat än när det var Olympiska Spel.

– Vi låter Lundin få det, så tänkte dom nog, men ack vad fel dom hade!

Så var läget när Magdalena klev ut längdspåret och satsade på skidskytte. Alltså, 1996. Åter till Östersund.

Få åskådare. Ett par hundra, kanske. Vädret var inte det bästa, regn i luften och blött i spåren. Media? Inte många. Legenderna Åke Strömmer gjorde Eurosportsändning och lokaltidningarna var tillsammans med mig dom enda på plats. En lokal reporter skrev, lika okunnig om skidskytte som jag var då.

"Regn i luften och våta spår, riktigt klisterföre".

Världen anade inte vad som väntade.

Nämligen att Magdalena Wallin. Född i Ullånger, Ångermanland den 25 juni 1967, numera Forsberg, boende i Sundsvall, skulle bli världens dominant och ta täten och förvandla skidskytte till en publiksport med fyllda arenor, pressuppbåd och miljontal i tittarsiffror.

Mycket av det där känner ni alla till så jag väljer att berätta om händelserna som aldrig blev några rubriker.

Radioreporter med ensamrätt.

Mina minnen från åren med Magdalena är många. I början var det i stort sett bara jag och vissa gånger Christer Ulfbåge och Kari Korpela som följde Magdalena. De faciliteter som sändande media bjöds, var inte alla gånger de bästa. I Oserblie fick TV och jag dela på en hytt, avskärmad bara med en plywoodskiva. Det betydde att vi fick prata i turordning.

Dom röda ögonen. Jag hade vid den tiden börjat använda glasögon. Naturligtvis satt jag sönder dem i alla stressen. Jag lagade dem med röd tejp och Magdalena höll på att skratta ihjäl sig när jag intervjuade henne. Hon hade önskat att det varit i TV, inte radio.

Bandspelaren som revolterade. Något annat hon alltid hade roligt åt var min bandspelare som hade en viss förmåga att ofta krångla i starten. Den blev upphov till många skratt tillsammans genom åren!

Jag klädde på henne. I början av karriären var jag och min mikrofon ensam med henne och Wolfgang. Han var enormt noga med att hon skulle byta om direkt så det var ofta jag fick stå och hålla i kläderna medan hon bytte om!

Men det var härliga år för mig. Jag "ägde" Magdalena, hade exklusiv tillgång till världens största stjärna i sin idrott. Men det var innan den övriga, skrivande pressen förstod hennes storhet och kom ångandes!

Världen förändrades. Med Magdalena förändrades skidskyttevärlden. När jag idag ser TV-bilder från de olika skidskyttemetropolerna har jag svårt att känna igen mig. Det gäller inte bara i Östersund. Antholtz hade i början en läktare av sten vid sidan av skyttebanan och den rymde inte många åskådare och i pressrummet fick knappt mer än tre plats!

Ett bra samarbete. I denna lilla italienska ort är det enda gången Magdalena tvekat att ställa upp på en intervju med mig. Hon hade misslyckat kapitalt i ett lopp, blivit 32:a tror jag, och hade inte alls lust att prata. Nu blev det ändå prat, men det var ENDA gången hon tvekade!

Oerhört populär. Vi skidade en gång tillsammans efter det att hon slutat som aktiv och börjat som expertkommentator för ARD. Men nåt vidare träningspass blev det inte. Det var inte många meter vi kunde åka utan att hon fick stanna och skriva autografer till folk. Hon var otroligt populär överallt!

I Hochfilzen fick jag de första åren jobba i en låg gammal militärkoja, som man plockat ner från något lastbilsflak. Jag kunde inte sitta rak utan var tvungen att gå ut ur hytten när jag skulle sända med utrustningen jag hade på taket!

Intervju i snödrivan. Vi var i Hochfilzen då hon fick reda på att hon vunnit Jerringpriset. Vi stod ensamma i snön bakom en affär och gjorde inspelningen. Idag sker en sån ceremoni direkt i TV inför miljontals människor

Insnöad reporter. I Hochfilzen skulle jag leta rätt på Magdalenas hotell för att göra ett förhandsinslag inför världscuptävlingarna. Men hyrbilen var inte anpassad för snöväder. Jag fastnade på väg upp från hotellets garage och satt fast ett par timmar innan jag fick hjälp. Jodå, inslaget nådde lyssnarna.

In i dimman. I Kontiolahti var det runt minus 30 grader när världscupen skulle köras. Att tävla var omöjligt! Arrangörerna försökte allt! Man la presenningar ovanför spåren och eldade under för att få värme. Men då blev det istället en massa obehaglig rök. Men med värmeväxlare i munnarna och lite mildare väder dagen efter kunde vissa tävlingar köras. Fast kallt var det!

Då led jag med Magdalena. Olympiska spel och Magdalena var ingen bra ekvation. Nagano 1998 var en pina. Hon kom dit för att i princip bara ställa ut skidorna och sedan hämta gulden...ja, enligt svenska media.

Jag led verkligen med henne för det var enorma förväntningar som lades på hennes axlar. Tack och lov fick hon sin revansch i form av två brons i Salt Lake City fyra år senare.

Jagad reporter. Efter sista tävlingen i Holmenkollen var hon ett jagat villebråd, efter målgång var vi en stor mängd journalister som ville prata med henne. Jag anförde den jagande massan med påslagen bandspelare medan Magda halvspringande, var på väg till sin fan club som ville ge henne en present! "Flytta på dig Jokke" ropade hon ett par gånger under tiden vi sprang. Den lilla glädjeyttringen, för det var det, spelades sedan upp ett antal gånger i Radiosporten!

Tack för den här resan! När Magdalena lade bössan på hyllan kände också jag att det fick vara nog. Det hade varit en fantastisk resa från 0 till 180 jag fått göra med henne och följa skidskyttets fantastiska utveckling under 6 år!

Eric Jokke Lundin, reporter, Radiosporten

Fakta om Magdalena Forsberg

Vann världscupen 6 år i rad, 42 segrar och 87 gånger på pallen.
 Två OS-brons från Salt Lake City. 13 VM-medaljer. 6 guld, 1 silver, 6 brons!
 Utsågs av svenska folket till vinnare av Radiosportens Jerringpris fyra gånger! UNIKT!
 Viktoriastipendiat, men fick märkligt nog aldrig Svenska Dagbladets Bragdmedalj.
 1987 VM-brons i stafett, längdåkning 4x5 km

Magdalena är fortfarande starkt engagerad i Skidskytte, inte minst som SVT:s expertkommentator. Här på världscupstävlingar i Östersund med Ordförande Olle Dahlin och Generalsekreterare Ingemar Arwidson

Helena i ny roll: "Skidskyttet har gett mig så mycket -jag vill betala tillbaka!"

2013-11-11 14:56

Meritlistan imponerar: Två individuella VM-guld, ett i stafett. Vinner världscupen sammanlagt. Utses till Årets Idrottskvinna. Tilldelas Svenska Dagbladets Bragdmedalj. Framröstas av svenska folket till vinnare av Jerringpriset. Får Viktoriastipendiet.

Under tre säsonger sopar Helena Ekholm hem praktiskt allt som finns att vinna i skidskytte.

Men under VM i Ruhpolding 2011 briserar bomben. Den svenska skidskyttedrottningen meddelar att hon lägger skidor och bössa på hyllan. Bara 28 år. Hon har många pallar kvar att stiga upp på - men hon kliver av!

Helena säger med ett skratt:

– Jag vet inte hur jag ska se på det. Har jag slutat? Eller är det nu det börjar?

Berättigad fråga, döm själva. Familjen Ekholm har nyligen flyttat in i nya villan på Frösön i Östersund. I juli föddes Moa.

Helena och maken David, också han VM-medaljör, är efterfrågade föredragshållare. Helena jobbar deltid med ekonomi. Hon är med i det populära TV-programmet Mästarnas Mästare. Sist men inte minst viktigt, hon har tagit plats i Svenska Skidskytteförbundets styrelse.

Som ni minns, frågan var alltså "lägga av"...

"Handlade inte bara om att fortsätta. Hade tvingats öka för att hänga med"

– Jag tränade oerhört hårt i många år. Sommartid byggde jag upp fysiken. Vintrarna handlade om tävlande och resor och jakt på resultat. Det finns inga genvägar. Att smyga undan och inte göra sitt absolut bästa i varenda träningspass vore bara att lura sig själv. Jag hade nått en hög nivå. Jag var med däruppe. Det betydde att varje vunen sekund eller ytterligare träff skulle ha kostat ännu hårdare träning. Och jag kunde inte mobilisera den motivationen.

Helena tillägger med ett skratt:

– Utanför vårt hus går en populär cykelväg. Nästan varje morgon hör jag det välkända ljudet av passerande rullskidåkare och varje gång känns det lika skönt att veta att man slipper vara ute och slita.

Helena är uppväxt i Helgum nära Sollefteå. Hon är en ovanlig skidskytt. Hon har inte, som de flesta, inlett sportkarriären som längdåkare och senare provat på och fallit för skidskytte. Den väg som t.e.x. Magdalena Forsberg och Anna Carin Zidek tog.

Farfar Yngve och morfar Jean lärde ut grunderna och puffade på

Helena säger:

– Min pappa Hans var tävlingsskytt, mamma Eva tävlade på längdskidor. Men dom hade ju sina jobb att tänka på. Så det var min farfar Yngve som lärde mig skjuta och morfar Jean som hjälpte mig med skidåkning. Bättre stöd kunde jag och mina syskon inte kunnat ha.

Syskonen är Jenny, 26, med i landslaget samt Malin, 23 och Mattias, 19. Alla är eller har varit aktiva i skidskyttesporten.

Helena Ekholm gjorde Världscupsdebut debut i Östersund 2005 i Sveriges stafettlag. Senare på säsongen debuterade hon individuellt i Hochfilzen med en blygsam 42:a plats.

Den 18 mars 2007 kom första segern i världscupen. Första mästerskapsmedaljen tog Helena när hon fick ansvaret att åka första sträckan i Sveriges mixlag. som överraskande tog VM- guld.

– Det är ett av mina allra bästa minnen. Jag var lagets yngsta och minst erfarna medlem Det var underbart att få kliva högst upp på segerpallen. Jag glömmer det aldrig, erkänner hon.

2009 var året då hon regerade. VM-guld i Jaktstart, VM-brons i Masstart, VM-silver i Mixed stafett. Vinst i totala världscupen efter att ha besegrat tuffaste rivalen Kati Wilhelm i sista tävlingen.

– Det var jämnt. Vi hade lika många poäng. Jag vann på att jag hade fler delsegrar än Kati, redovisar Helena.

Kall och blåsig fullträff väger tyngst av segrarna

Segern i världscupen och guldet i Distansloppet i Khanty Mansiysk är tyngsta segrarna.

– Det var svåra förhållanden i Distansloppet. Kallt, stark och skiftande vind och det svårt att skjuta. Men jag lyckades träffa få in alla 20 skotten på tavlan. Det var jag ensam om, berättar Helena.

Eva Korpela, Magdalena Forsberg, Anna Carin Zidek och Helena Ekholm - fyra svenskor har nått den absoluta världstoppen. Hur kommer det sig? Skidskytte är ju trots allt tuff sport med militär bakgrund.

Helena har sin förklaring:

– Tre av fyra har haft samma tränare. Wolfgang Pichler. Kan det ge en vägledning?

Hon formulerar sin kommentar som en fråga. Men den är hennes svar.

– Jag hade också en stor nytta av mina framgångsrika företrädare. Eva Korpela var före min tid. Men Magdalena var min stora förebild. Så småningom fick jag träna och tävla tillsammans med Anna Carin Zidek. Jag fick många bra lärdomar av henne.

"Dom som vallade dygnet runt hade stor del i mina framgångar"

Helena vill också framhålla en annan detalj.

– Vi som tävlar för Sverige har stor hjälp av de enormt duktiga och energiska grabbarna i vallateamet. De jobbar i det tysta, dygnet runt om det behövs, håller världsklass och sparar sekunder. Att veta att man har bra skidor skapar trygghet och det avgör många tävlingar, framhåller Helena..

Hon avslutar sin karriär som aktiv. Men efter bara ett drygt år kommer hon som nybliven mamma tillbaka till sporten. Hon tar en plats i förbundsstyrelsen.

– Skidskytte har gett mig så mycket. Jag vill betala tillbaka genom att ställa mina erfarenheter till förfogande. Saker jag speciellt vill ägna mig åt är att propagera för att VM 2019 hamnar i Östersund och att Sverige får flera ungdomar till skidskytteanläggningarna, säger Helena.

Och när får vi se dig göra comeback på tävlingsbanan?

– Ha, ha ...nu har jag fått smak för Svensson-livet och tar det fysiska ganska lugnt. Varje dag som går försvinner alla vältränade konkurrenter allt längre bort i fjärran. Jag gör mina intervaller uppför Östersunds kuperade gator med Moa i barnvagnen.

Åtta VM-medaljer

2007 Guld Mixstafett Antholz
2009 Guld Jaktstart Pyeongchang
2011 Guld Distans KhantyMansiysk
2009 Silver Mixstafett Pyeongchang
2009 Brons Masstart Pyeongchang
2010 Brons Mixstafett KhantyMansiysk
2011 Brons Jaktstart Khanty Mansiysk
2012 Brons Distans Ruhpolding

Världscupen

2009 Totalseger

16 gånger segrare i deltävlingar

Foto: Håkan Degselius

Plats 30 i OS-debuten förädlades till guld 4 år senare

2013-11-19 18:12

Thord Erik Nilsson, legendarisk sportjournalist på ÖP i Östersund, följde Anna Karin Olofssons sensationella förvandling från medioker längdåkare till en av världens allra absolut bästa kvinnliga skidskyttar. Morfar hette Harry Silver och var världsmästare i patrulltävlan. Det förpliktade. Men Anna Carin ville bättre ändå och kom hem till Lillhärdal i Härjedalen med guld. Läs Thord Eriks intressanta artikel om hennes framgångssaga.

Anna Carin Zidek från Sveg fick en lång idrottskarriär med förvandling från Sverigeelit i längdåkning till världstopp i skidskytte med guld och silver i OS.

Jag hade möjlighet att följa ACO ända från junior- och ungdomsåren. När hon blev bästa svenska och 30:e i masstart på 15 km vid OS i Salt Lake City 2002 tyckte jag kanske att det var kul att hon var bäst av de blågula. Men själva placeringen gav inte anledning till några glädjeskutt.

Jag var också på plats vid OS fyra år senare. Då i en supportergrupp där pappa Göte, mamma Margareta och fler släktingar ingick. På vårt fem dagar långa OS-program gick bara distansloppet, där ACO inte lyckades. Hon hade ju redan ett VM silver bakom sig så det fanns vissa förhoppningar.

Gruppen åkte hem, men på Arlanda kunde vi se Anna Carin ta silver i sprint. På hemmaplan blev vi besvikna över att hon rasade till 14:e i jaktstart.

När masstarten avgjordes var jag på plats i Sveg för att skriva om Kalle Anka cup. Jag såg ACO:s guldlopp hemma hos hennes föräldrar där även farmor fanns på plats. Skriv upp att det blev jubel.

På fyra år hade hon förvandlats från skidlöpare av måttlig internationell klass till världens bästa skidskytt.

Kanske var det Wolfgang Pichler som var trollkarlen bakom Anna Carins förvandling. Wolfgang hade förmågan att få adepterna att nå så långt som det var möjligt - och kanske en bit till - i längdspåren. Tyvärr fick vi aldrig se vad ACO förmått mot sina gamla längdkompisar. Anna Carin växte upp i Sveg. Tillsammans med mamma Margareta – född Silver, pappa Göte Olofsson och lillasyster Eva. Det var naturligt att Anna Carin tog skidspåret.

Släkten hette silver - det förpliktade

Men låt oss ta det från början. Anna Carin växte upp i Sveg. Tillsammans med mamma Margareta – född Silver, pappa Göte Olofsson och lillasyster Eva. Under ungdomsåren, då hon tävlade för hemmaklubben Svegs IK, var hon en av länets bästa och som junior krigade hon med Elin Ek, men lyckades aldrig ta något JSM-tecken.

Utvecklingen gick dock framåt. Hon var med i Östersunds SK:s första ettåriga satsning på ett damstall. När satsningen sprack blev det Stockviks SF istället och för den klubben tre individuella SM-brons och ett stafettsilver.

Spårbyte efter OS 2002

Parallellt med längdåknningen hade Anna Carin utbildat sig till sjukgymnast. Men hon var inte nöjd med utvecklingen i längdspåren:

– Jag hade kört fast och kom inte längre, sa Anna Carin, på våren 2003 sadlade hon om.

Skyttet var nytt för henne. Bortsett från lite luftgevärsskytte under skoltiden. Påbrå fanns kanske eftersom morfar, skidåkaren Harry Silver från Lillhärdal, blivit militär världsmästare i patrulltävlan, där ju skytte ingår.

ACO:s skidskyttesatsning skedde i Lillhärdals färger eftersom hon bosatt sig i Silvergården i Lillhärdal. Varken Wolfgang Pichler, Staffan Eklund eller de som blev litet överraskade när Anna Carin sadlade om, anade väl vad som skulle komma. I varje fall inte hur snabbt utvecklingen skulle gå.

Bommade alla skotten

Speciellt inte efter första tävlingen, en sprint i Dala-Järna.

– Jag sköt alla bom, alltså tio skott och gjorde elva straffrundor. Jag hade räknat fel, berättade Anna Carin.

Ganska snart började man se vilka framsteg hon gjorde och samtidigt också vilka förbättringar det skulle bli när bara hanteringen av vapnet och rutinerna på skjutvallen förbättrades. Utvecklingen gick snabbt. Säsongen 2002-2003 var bästa världscupplacering, en individuell 22:a plats och en 51:a plats totalt. Åre året efter var hon uppe på 7:e som bäst och 25:a i totalen. Före julen 2004 kom en pallplats (tvåa).

Redan första året var hon uppe på 24:e plats i VM (24-38-31). Året efter, i Oberhof, gick det inte lika bra (53-61). Men i sitt tredje VM tog Silverdottern från Lillhärdal silver. I Hochfilzen 2005 var hon en av de jämnaste med placeringarna 8-10-6-2. I världscupen var hon total tia.

Anna-Carins svenska fans med mamma Margareta, pappa Göte och syrran Eva i spetsen var väl förbereda med en flagga med ACOS: namn. Men de hade åkte hem när medaljerna kom. Foto: Thord Eric Nilsson.

Infriade OS-förhoppningarna

Nu var hon plötsligt ett OS-hopp och många undrade om hon skulle kunna göra det som Magdalena Forsberg inte lyckades med, nämligen ta OS-guld. Magda avslutade sin karriär med sina två enda OS-medaljer i brons. Anna Carin motsvarade förväntningarna med råge.

Hon inledde med bottenapp. 15:e på distans. Med fyra missar hjälpte det inte att hon skidade snabbast av alla. I sprinten slog hon till med en andraplats efter överraskande fransyskan Florence Baverel - Robert. ACO missade ett skott i första stående, men var sedan prickfri vilket gav avancemang i resultatlistan. Efter sista skjutningen ändå bara sexa, en kilometer före mål. Men efter stark spurt förde henne uppåt och i mål fattades bara 2,5 sekunder till guld.

Med så bra utgångsläge var det bäddat för en ny medalj för Anna Carin i jaktstarten. Men det blev en totalmiss i skyttet och bara 14:e plats. Hon hade för övrigt sprintsegrande Baverel strax före sig. Världscupdominanten Kati Wilhelm tog segern.

Vilken uppvisning?

Wilhelm och Olofsson spelade huvudrollen i den avslutande masstarten. Bägge var felfria i halva distansen, där missade tyskan och Anna Carin hade plötsligt 24 sekunders guldförsprång och dessutom bättre fart på sina skidor. På skidåkningen fram till sista skyttet drygade hon ut marginalen till 46 sekunder.

Sista skjutningen blev dramatisk. Anna Carin missade tredje skottet, tyskan sköt fullt och efter straffrundan var nu marginalen nere i 9,6 sekunder. Den marginalen fördubblade hon på sista rundan.

Det var Anna Carins stora dag. Kung Carl Gustaf tog ett glädjeskutt över avspärningarna. Både guldtejen och tyska medaljörer, fick en kram.

Sverige hade tagit sitt andra skidskytteguld 46 år efter Klas Lestanders premiärvinst 1960.

OS-triumfen bedömdes vid Idrottsgalan som Sveriges främsta damprestation 2006 och, trots alla svenska framgångar, var Anna Carin juryns andrahandsfavorit (efter Anja Persson) när bragdguldet skulle delas ut.

Bland utmärkelserna kan man också nämna att härjedalingen Anna Carin fick Östersunds-Postens pris som årets jämte. Nåja, Härjedalen ingår ju i Jämtlands län.

Hemma-VM med barn i magen

Nya högre förväntningar ställdes på Anna Carin inför säsongen efter OS. Utan bättre analys kan man få intrycket att hon föll tillbaka. Men det var snarare tvärtom även om det individuella VM-guldet uteblev. Det blev silver och brons plus en femteplats – en fantastisk jämn svit. Magsjuka stoppade på gulddistansen masstart och i damstafett.

Mixedguldet, en passande stafett för Sverige, var en bra bonus. Dessutom hade Anna Carin inför sista tävlingen chansen att vinna världscupen. Lagkompisen Helena Jonsson vann dock sista tävlingen – hennes första seger – och Anna Carin fick nöja sig med en tredjeplats och en tredjeplats totalt. Men en ny fantastisk säsong, inte minst med tanke på att privata omställningar och en kär morfars bortgång, knappast passerade obemärkt.

2008 arrangerades VM i Östersund. Förhoppningarna på svenskarna inför ett hemma-VM var stora, men framgångarna blev små. Anna Carin Olofsson som gift sig med kanadensiske servicemannen Tom Zidek var med barn, vilket inverkade på resultaten. Som bäst blev hon 22:a och i mixedstafetten blev det den i alla sammanhang försmädliga 4:e platsen.

Mammaeffekt för AC

Men Anna Carin kom igen och säsongen efter Liams födelse (i juni) var ACO i elden. Starkare än någonsin i spåret och klart snabbast vid hemmapremiären i Östersund där Helena Jonsson sköt bättre i distansloppet och duon dubbelvann.

Även i sprinten var ACO snabbast i åkningen och i just den distansen slog hon till på sin speciella lyckoort Hochfilzen där 0-0 och snabbaste åktiden var ostraffbart. Man hade redan börjat tala om ACO-effekten som ett resultat av mödrskapet.

2009-2010 var en olympisk säsong med mest besvikelser för våra damer. ACO:s avancemang från 20:e till 4:e plats i den olympiska jakstarten blev bästa resultat. Stafettlagets femteplats var också klart godkänt.

Säsongen gav två segrar, två andraplatser och tre tredjeplatser med en total femteplats i världscupen.

Finaltriumf på hemmaplan

Den säsong som skulle bli Anna Carins sista inleddes på ett fantastiskt sätt nämligen seger i distansloppet på hemmaplan. Men nu var det inte åkningen som avgjorde utan nollskytte. ACO var inte längre bäst i spåret, men säkrare på att skjuta, inte minst i stående.

Mammaeffekten var borta och samtidigt hade snabba skidtjejer som Magdalena Neuner, Kaisa Mäkäräinen, Miriam Gössner och Tora Berger fått mer och mer ordning på skyttet.

Säsongen gav i övrigt två fjärdeplaceringar som bäst och i VM var hon bakom de tio bästa i alla lopp. I

de avslutande världscuptävlingarna var det ett par snäpp sämre. Inte att undra på att ACO tog sig en funderare.

Under sommaren kom hon med beskedet att hon inte satsade vidare.

– *Jag känner att det inte är lika roligt längre.*

En fantastisk skidskyttekarriär var över. En karriär som inte nådde Magdalena Forsbergs nivå och som totalt sett inte heller skulle nå upp i det Helena Ekholm presterade. Men en karriär som klart överträffade dem i OS och som var mycket mer sensationell.

En måttlig skidlöpare i internationella sammanhang hade förvandlats till stundtals världens bästa skidskytt.

Anna Carin slog sig ner hemma i Lillhärdal, blev tränare vid skidgymnasiet i Sveg, som även har skidskytte på programmet och i somras fick 5-årige Liam en lillasyster och mammaledigheten tillbringade Anna Carin i Kanada.

Fakta om Anna Carin Olofsson

Född: 1973-04-01 i Sveg.

Bosatt: Lillhärdal.

Familj: Make Tom Zidek, sonen Liam,5 samt dotter född denna sommar.

Längdåkning:

Bästa OS-placering 2002: 31:a (två SM-brons)

Skidskytte:

VM 2003: 24-38-31.

VM 2004: 53-61.

VM 2005: 8-10-6-2.

OS 2006: 15-2-14-1.

VM 2007: 5-2-3.

VM 2008: 22-23

VM 2009: 4-14-15-20

OS 2010: 17-20-4-13

VM 2011: 45-11-13-18

Världscupen totalt:

51-25-10-2-3-12-10-5-10.

Segrar i tolv lopp, dessutom

VM-guld i mixedstafett 2007

Anna-Carin fanns med via Skype från Kanada när hon valdes in i Hall of Fame 5 oktober 2013

Mångsysslaren Ingemar har provat det mesta i skidskytte

2013-11-22 08:15e

Det här handlar om karriär n som kunde ha varit över innan den startade. Ingemar Arwidson, ung skidskytt med ambitioner.

Han hade bara en halvtimme kvar av sommarjobbet i skogen hemma i Myresjö, Småland, då motorsågen gjorde revolt och tuggade sig in genom stöveln och skadade foten.

– Jag slet av mig skon och fann att alla tår fanns kvar på plats, blodiga men intakta, men ett styggt sår, berättar Ingemar.

Kanske var 18-åringen i tankarna redan på skidgymnasiet i Torsby där han skulle börja plugga och träna. Kanske var han en aning ouppmärksam.

– Jag kunde i alla fall fortsätta i skolan men jag tvingades nöja mig med skjutträning hela säsongen, förklarar han.

Han hade börjat med längdåkning, inspirerad av Lars-Gunnar Flink, Landsbros landslagsaktuella stjärna. Men på plats i Torsby föll Ingemar för skidskyttets dubbeldramatik.

Här byter han spår

Bild på laget från Calgary OS

Den aktiva karriären blev blygsam. Ingemar berättar:

– Jag var bäste svensk i Nordiska Mästerskapen en gång, jag åkte SM-stafett och vurpade i det isiga spåret men kunde fullfölja med bruten tumme och vi vann. Jag startade i några VC-tävlingar utan att direkt skrämma slag på världseliten...

Nej, det är som ledare Ingemar Arwidson har gjort och gör en framgångsrik, omfattande och nödvändig insats. Inom landslagsverksamheten har han varit lagledare och förbundskapten. Han har vallat skidor, fixat näringsrika luncher, suttit på lagledarmöten, servat åkare med träffbilder, kört lagbilen, bokat flygresor.

Hiskelig telefonräkning

– Jag hade faktiskt speciell telefon indragen i mitt rum på elevhemmet på skolan för att kunna fixa landslagets administration. Jag minns att en gång var räkningen uppe i 9000 och det var en hiskelig summa på den tiden, berättar Ingemar.

Administrativt har han suttit i ett antal olika kommittéer. Magdalena-epoken innebar inte bara enorma framgångar, den ökade kostnaderna. Då flyttade Ingemar över till marknadssidan och värvade sponsorer tillsammans med Björn Bettner.

När den svenska skidskyttedrottningen slutade 2002 tog han timeout och satsade på sin karriär i skogen. Stormen Gudrun svepte in och tog all uppmärksamhet. Efter fyra år tackade han ja till att ingå som suppleant i styrelsen.

– Jag kände att jag behövde något nytt i tillvaron efter Gudrun som drabbade Smålands skogar hårt och för mig innebar den tuffaste uppgiften någonsin, berättar Ingemar.

Hans roll i förbundet utvecklades. Idag är han generalsekreterare, högste tjänsteman och chef på kansliet. Han är VD och i Svenska Skidskytteförbundets bolag Biathlon Event AB. Han ingår i flera kommittéer. Kort sagt: Han är med och drar i nästan alla trådar.

En inte särskilt vågad gissning är att Ingemar Arwidson alltid har både träningsoverall och tjänstekostym hängande i tjänstebilen. Utifall att mobilen skulle ringa

"Big Black Business på VM i Sovjetunionen"

Ingemars tuffaste ögonblick

VM ska avgöras i Minsk. När Sveriges trupp anländer till VM-orten krånglar det vid tullen. Gevären, skidskyttarnas viktigaste detalj, nekas tillträde till Sovjetunionen. Ingemar Arwidson, överledare, måste till slut ställa knivskarpt ultimatum. Vapnen ska vara på plats nästa morgon 07.00. Om inte så åker blågula truppen hem!

Efter två dagar frisläpps bössorna men då är det väderomslag i Minsk. Plus 12, massor av tung blötsnö. På stadion sliter massor av gummor med spadar. De fyller snö i plastpåsar som 1000 soldater bär och bär – utan effekt. Att tävla är otänkbart. Inställt!

Ingemar Arwidson och kollegan i Finlands trupp tar gemensamt beslut. Hemresa. Men hur greja resan? Jo, Ingemar tar alla sina pengar och går ut på stan, växlar i skumrasket runt hörnet och hyr ett

militärplan. Avresa tidigt nästa morgon, 04.00.

Men visst, tusan...transport ut till flygfältet...fickorna töms på sista västvalutan och några kartonger skidvalla byter ägare.

Vid 4-tiden hör överledare Arwidson, Sverige, militärbussen brumma utanför hotellet...

Slutet gott.

"Störst av allt ändå Magdas OS-revansch!"

Ingemars lyckligaste upplevelse 1.

-Min känslomässigt starkaste upplevelse är Magdalena Forsbergs olympiska revansch. Hon blev medaljlös i Nagano 1988. Fyra år senare, i Salt Lake, i slutet av en makalös karriär, kommer hon tillbaka och erövrar två bronsmedaljer och får sin välförtjänta upprättelse.

En oerhört stark prestation som, enligt min mening, bör ha värderats högre.

"Storslam i Obertauern slår skidskyttevärlden med häpnad"

Ingemars lyckligaste upplevelse 2

Året är 1987. Sveriges skidskyttelandslag består av fyra personer på världscup i Obertauern, Österrike. Det är i slutet av säsongen och kassalådan är nästan tömd. Lagledaren, administratören, chauffören, vallaassistenten och allt-i-allon Ingemar Arwidson har tre aktiva med i bilen ner till Alperna.

Det är väl lite överdrivet att påstå att de blågula imponerar. Två dagar och tre segrar senare är de blågula huvudpersoner på prisceremonin. Roger Westling erövrade första svenska herrsegern någonsin i världscupen och Eva Korpela vann båda damtävlingarna.

– *Skaplig verkningsgrad*, lär överledare Arwidson ha kommenterat.

Tobias jämnåring med förbundet som 25-årsjubilerar med personbästa!

2013-12-30 18:16

Innan året är slut hinner vi med några fler avsnitt i 25-årskavalkaden och skidskytteförbundets jubileum. Dagens avsnitt handlar om Tobias Arwidson, bäste svensk i höstens premiär hemma i Östersund, 22:a. Hans finaste placering hittills i Världscupen. Han tillhör Svenska Skidskytteförbundets framtid.

Hans bana känns så självklart utstakad:

- Uppvuxen i Lima, skidskytteorten.
- Hans pappa är olympisk bronsmedaljör och invald i Hall of Fame.
- Mamma tillhörde svenska eliten i längdskidor. Alla i familjen är eller har varit aktiva utövare inom idrott. Orientering, längdskidor, skidskytte.
- Han såg dagens ljus den 7 juni 1988. Samma år som Svenska Skidskytteförbundet bildade

Tobias berättas själv;

-Skidskytte och längdåkning är nog de idrotter som följt vår familj mest. Men jag provade också på en hel del annan idrott, bl. a. fotboll, handboll, skytte och även hockey - då det fanns tid över. Det hade inte varit omöjligt att jag kunde ha satsat på någon av de idrotter jag provade på. Den första träningen med skidskyttet var jag lite tveksam till, bara för att det var så likt längdskidåkning och jag hade fullt upp med andra idrotter. Men efter den första träningen var jag fast även där. När jag senare även kom in på skidskyttegymnasiet i Torsby blev min idrottsliga målsättning klar.

Vill slå Björndalen!

Han fortsätter:

-Efter det beslutet har jag aldrig tvekat. Jag är en målmedveten och bestämd person. Tidigt såg jag Ole Einar Björndalen på TV och han utklassade svenskarna, då bestämde jag mig för att försöka bli lika bra och visa att vi också kan konkurrera om medaljer och pallplatser. Det är en målmedveten satsning som pågår med oförminskad kraft. För att nå mina drömmar vill jag självklart ge mig möjligheten.

De första internationella framgångarna kom i Junior-VM. De bästa placeringarna: 4, 4, 6, 8, 11, 13.

Men en tävling som fick honom att känna att han tog ett steg framåt var tredjeplatsen i en ungdomslandskamp i Norge där Norges, Finlands och Sveriges bästa ungdomsskidskyttar var med (ca 140 deltagare). Den kicken inspirerade Tobias länge och följdes sedan upp med en 4:e plats på hans första JVM. Tobias har en stark drivkraft och är en noggrann utövare. Han tillhör det allra främsta i skidskyttekarusellen inom skyttedelen, både taktik och färdighet. Men i skidåkningen finns det tid att vinna.

Lima och familjen starka stöd

Hade Tobias skjutit 2 träff till under hans bästa lopp (22:a i Östersund), så hade han kommit 4:a. Så nära var han. Nästa steg är att bli stabil på den nivån. Miljön i Lima och familjen har varit en stor tillgång.

-Jag har haft ett starkt stöd hemifrån, både från familjen och hembyn. Det betyder mycket både i med och motgångar. Många saker som andra tvingats lära sig på egen hand har jag fått av bara farten tack vare intresset från familjen. Från transport till banan, hjälp med vallning, till träning på skidor och på skjutvallen. Upplägget i stort när det gäller idrottandet och detaljer inom skidskyttet. Det har gjort det enklare för mig. Jag behövde inte uppfinna allt själv. Jag hade tillgång till en kunskapsbank och kunde lättare ta nästa steg.

Detaljer är en viktig del i min satsning. Varje liten putsning på utrustningen, varje kapad tiondel på skjutvallen, varje förbättring i skidtekniken - allt som underlättar, måste tillvaratas, betonar Tobias.

Han har stått på prispallen i världscupen en gång. Det var i Oberhof då Sverige kom på tredjeplats i stafett. Men han har även en mästerskapsmedalj från förra säsongen, en silvermedalj på EM i Bansko i hård konkurrens.

Det är nu det ska det ska hända!

-Jag har hållit på med skidskytte i ungefär 15 år och nu är jag 25. Det är nu jag bör ha den styrka och erfarenhet som krävs för att nå toppresultat. Konkurrenterna har hårdnat och flera nya nationer kliver in på arenan. Men många, se bara på Björndalen, fortsätter att tävla och presterar på topp tills de närmar sig 40 år. För att ge en ärlig chans till mig själv, för att nå mina drömmars mål, så ser jag ingen anledning till att bara satsa 90 procent.

Snabba fakta om Tobias

Namn: Skinnar-Per Tobias Arwidson

Bor: I Lima "som är hemma". Men mesta tiden i Östersund där träningskompisarna/motståndet finns.

Påbrå: Son till Lars-Göran Arwidson, brons i OS 1972 Sapporo (Distans) samt brons 1968 i Grenoble (stafett)

Intressen: Natur och skog, fiske

Största fisken: En gädda 14,14 kilo.

Språk: Engelska, tyska, lite ryska ... och Limamå!

Studerat: 50 procent. Har nu kandidatexamen i idrottspedagogik/pedagogik

Musik: Spelar lite piano när andan faller på och tiden finns där. "Tyvärr är pianot för tungt att ta med på VC-resorna..."

Förebild: Sixten Jernberg, fenomenal idrottare från en vacker by!

Staffans grymma facit:

2014-01-13 15:26

161 pallplatser, 10 stafettmedaljer damer, 10 stafettmedaljer herrar och 27 medaljer i VM och OS på 12 år. I dag publicerar vi den sista artikeln i Svenska skidskytteförbundets 25-årsjubileumsserie som handlar om fd förbundskaptenen Staffan Eklund.

Han är mycket idrottsintresserad och har bestämt hur det ska bli i framtiden. Han ska bli ishockeymålvakt i Skellefteå AIK – en ny Klimpen Häggroth, VM-hjälten 1962 i Colorado..

Och visst, det blir en framgångsrik och lång karriär inom idrotten. Men inte riktigt den som Staffan Eklund, född i Burträsk, Västerbotten, några mil från Skellefteå, tänker sig.

-Ödet ville annorlunda, konstaterar han och verkar inte särskilt nedslagen för det. Från början går allt enligt plan. Staffan visar fallenhet för att mota puckar. När han ska göra sin militära värnplikt vill han som de flesta lovande hockeygrabbar i Västerbotten göra den i Umeå där storlaget Björklövens finns men strax före inryckning får jag ändrad order. *Ett brev från Försvarsmakten ger besked om att jag omplaceras till Boden*, berättar Staffan.

Till en början försöker Staffan pendla sträckan Boden- Skellefteå. Men drygt 16 mil i bil tre till fyra gånger per vecka, inte sällan i dåligtinterväder, är ohållbart och Staffan byter till Bodens ishockeylag.

-Där trivs jag bra och blir kvar. Efter muck erbjuds jag fast anställning och jobb med regementets idrottsverksamhet, fortsätter Staffan.

Värvas av kompisen Kalle

I sitt jobb som militär idrottskapten ingår bl.a. ansvar för längdåkning och skidskytte. En dag i slutet av 1900-talet ringer telefonen och Staffans kompis och kollega Kalle Grenemark frågar om han inte kan tänka sig att jobba med juniorlandslaget i skidskytte. Staffan svarar ja och tre år

senare tar Staffan ett ytterligare steg och blir förbundskapten och ansvarig för A-landslaget. Tjänstledighet på obestämd tid fixas av den mycket idrottsintresserade Armechefen Mertil Melin.

I laget finns Magdalena Forsberg som aviserar att hon satsar tre år till - över OS i Salt Lake City. Staffan inser ganska snabbt att det är lite si och så med lagsammanhållningen i gänget och att åkarna har olika tränare och är inte riktigt på samma våglängd.

Omstridd Pichler stiger in

Wolfgang Pichler är starkt ifrågasatt och många i den Svenska skidskytterörelsen vill inte se Wolfgang i den blå-gula dressen. Inför OS i Salt Lake City sätter Staffan ner foten och anställer Wolfgang Pichler som tränare med stort stöd av SOK (Sveriges Olympiska kommitte) och Skidskytteförbundets styrelse.

Han aviserar att Sverige måste bygga ett team bestående av både duktiga ledare och aktiva med rätta inställningen. Det är nu Staffan börjar rekryterar åkare till laget "som köper" upplägget med bl.a. Wolfgang som tränare. Björn Ferry, Carl-Johan Bergman, Anna Carin Olofsson (Zidek) och några till blir med. Lite tidigare har Staffan även lagt en grund till både valla- och medicinskt team. Vallachefen blir Johan Wählström en mycket viktig kugge under Eklunds långa tid som boss.

En ny huvudsponsor aviserar efter OS i Salt Lake att man vill göra en satsning på damer. Staffan tar ut Helena Jonsson och Anna Maria Nilsson i den truppen och sedan startar resan världen runt och det nya landslaget levererar medalj efter medalj hem till Moder Sveas sportarkiv.

I stugorna jublas det när Anna Carin Olofsson 2006 erövrar det första olympiska damguld. Det jublas när en svensk kvartett för första gången står högst på VM-pallen i mix-stafett (två damer och två herrar). Det jublas när Björn Ferry 2010 erövrar det andra herrguldet någonsin i OS – 50 år efter björnjägaren Klas Lestanders bragd. Och inte minst jublas det när Helena Ekholm som första skidskytt belönas med Svenska Dagbladets Bragdmedalj.

Sverige avancerar mot toppen i nationsranking. TV-tittarbarometern spränger alla gränser. Sponsorernas antal ökar.

Vilket glassarjobb för en förbundskapten!

-Jag klagar inte. Jag arbetar i en svensk idrottsgren som växer till en av de stora och mest populära. Men glassarjobb... nej, det tror jag inte att jag vill hålla med om, säger Staffan men med ett leende.

Han kan berätta om ett förbund med växtverk. Om ett f.d. enpersonslandslag som blir större och större. För att hävda sig ute i den ökande konkurrensen krävs hela tiden mera resurser och expertkunskaper. Ett större landslag och bredare deltagande ökar antalet administrativa dagsverken.

Staffan kan berätta om långa nätter i bil på väg till eller från de olika skidskytteorterna. Inte sällan på ishala eller snöiga vägar. 200 mil långa ensamma körningar från Boden ner till Alperna. Han minns med skräck dunsen och tystnaden då en plogande traktor dyker upp i mörker och snödimma och ramar bilen. Staffan sitter vid ratten och vallarna Peter Blom och Roger Kristoffersson på passagerarplats. Bilen hamnar i diket.

-Jag kommer aldrig att glömma tystnaden sekunderna efter smällen. Men som ett mirakel att vi klarar oss helt oskadda, konstaterar Staffan.

Under perioden som förbundskapten gör han varje år 10-12 långa bilresor ute i Europa. Totalt ca 4000 mil per år i drygt tio år.

Glassarjobb? Nej då, att vara förbundskapten i skidskytte innebär inte kostym och slips, banketter, presskonferenser och representation och flotta kalas.

Nej, så här ser en normal tävlingsdag ut:

Väckning 06.00 med snabbfrukost ca 7.00.

Koll av läget i laget och information

En timmes inskjutning – då står Staffan på skjutvallen, med pennan instucken i mössan.

Tävling eller träning, Staffan kollar varje skott, förmedlar träffbilder till en ledare ute på banan som briefar de tävlande.

Mellan tävlingarna snabblunch.

Ny inskjutning och tävling.

Pressinfo.

Lagledarmöte.

Förberedelse av nästa dags tävling eller träning.

Koll av hälsoläget. Vilka konsekvenser innebär förändringar i programmet?

...Sen gonatt. Då är klockan i bästa fall ca midnatt.

-Jag har inte haft tid med särskilt många besök i kyrkor eller andra sevärdheter under de här 14 åren, konstaterar Staffan men ser inte ledsen ut för det och förklarar:

-Nej, jag får ju hela tiden uppleva så många härliga ögonblick. Jag får jobba i en oerhört stimulerande miljö, träffa så många trevliga människor...glassarjobb? Nej, det är ännu roligare än så!

Efter 14 år som förbundskapten lämnar Staffan Eklund sitt uppdrag som förbundskapten i skidskytte för att bli VD i Boden Arena AB.

Han kan göra det med gott samvete.

Han har levererat 161 pallplatser, 10 stafettmedaljer damer, 10 stafettmedaljer herrar samt 27 medaljer i VM .

Fakta om Staffan Eklund

Namn: Lars Olof Staffan Eklund

Född: 28 maj 1961 i Burträsk, 35 km från Skellefteå. Kuriosa är att platsen inte långt från den plats där den s.k. Kalvträskskidan, världens äldsta skida, hittades.

Familj: Sambo Gunilla och tre barn, Viktor, Albin och Elias.

Bor: I en nybyggd hästgård i Råbäcken, intill Luleåälven.

Motionerar 3 ggr/vecka och läser gärna nyheterna på nätet.

Intressen för övrigt: Politik och samhällsfrågor.

Förbundskapten i skidskytte: 1998/99- 2012/13

Utmärkelser: [Tidningarnas Telegrambyrås idrottsledarpris](#) 2009, [Årets idrottsledare](#) 2010

”Kontroversiell, färgstark, krävande, jobbig, kunnig charmig, rolig och otroligt snäll!”

2014-02-05 09:12

Inom ramen för jubileumsartiklarna om 25 år av Svenskt skidskytte publicerar vi i dag ett porträtt av Wolfgang Pichler. Då 37 år gammal klev han in i svenskt skidskytte och satte avtryck för all framtid...

I rubriken har vi fångat några röster om Wolfgang Pichler.

Året är 1992. Svenskt skidskytte har efter 20 medaljlösa år äntligen erövat ett brons i skidskytte. I stafettkvartetten som tar plats på OS-pallen i Albertville ingår bl a Leif Andersson som engagerat en tysk tränare. Han heter Wolfgang Pichler, är 37 år och kommer från skidorten Ruhpolding i Tyskland och har en blygsam karriär som skidåkare och skidskytt bakom sig. 19:e är bästa resultat i världscupen i skidskytte och en fjärdeplats är toppinsats i tyska längdmästerskapen

Herr Pichler, kommer att bli en mycket betydelsefull person för svenskt skidskyttes framtid.

Magdalena Wallin (Forsberg), längdåkare med ett VM-brons i stafett som bästa merit, känner att hon behöver en kick och byter sport. Med Pichler som coach tar hon VM-brons i sprint 1996 i sprint och inleder en karriär som saknar motstycke.

Första guld kommer 1997. Totalt erövar hon sex VM-guld. Samlar totalt 15 VM-medaljer. Det blågula landslaget består bara av en aktiv men hennes enorma framfart i spåret gör Sverige till en uppmärksammas toppnation.

Hon vinner världscupen sex säsonger i rad. Hon tar 42 deltagelser, står 87 gånger på pris-pallen i världscupen.

Magda en enorm talang!

Hon blir en av Sveriges mest populära idrottspersoner Bevisat när hon fyra gånger av svenska folket framröstas till vinnare av Jerringpriset.

Wolfgang Pichler är tränaren bakom tjejen från Ullånger. Han säger:

-Magdalena hade en unik talang för skidskytte. Både fysiskt och mentalt. Som hennes tränare planerade jag programmet och motiverade henne att följa det. Vägen till framgång, i en så krävande idrottsgren som skidskytte, är hårt arbete och viljan att offra sig. Den hade hon, berättar han.

När Magdalena avrundar sin karriär med två OS-brons i Salt Lake City 2000 och ett VM-guld i Pokljuka, Slovenien 2001 finns nya namn, redo att ta vid.

Anna Carin Olofsson(Zidek) tar guld och silver i OS 2006, Björn Ferry OS-guld i Vancouver 2010. Helena Jonsson (Ekholm) vinner två VM-guld och totala världscupen 2009. Sverige tar guld, silver och brons i Mixstafett och det är det slutliga beviset för att Sverige tillhör toppnationerna.

I en posé vi är vana att se honom. Ivrigt påhejandes sina adepter. Här är det Carl Johan Bergman som får veta hur han ligger till för tillfället och vad han måste göra för att förbättra det läget.

Foto: Nordicfocus

Kontroversiell men respekterad!

Sverige marscherar med raska steg uppåt i nationsrankingen.

Wolfgang Pichler finns med hela tiden. Tillsammans med Staffan Eklund, förbundskapten, styr han blågult mot nya framgångar.

Pichler är färgstark och omdiskuterad. Men som tränare mycket respekterad.

Björn Ferry är en av dem som rosar:

-Jag hade en avstannande längdskidkarriär bakom mig, när jag inbjöds av förbundskaptenen Staffan Eklund att delta i ett träningsläger med skidskyttarna. Jag blev nyfiken och åkte med. Efter några dagars träning sa Wolfgang till mig: "Björn, du är bra. Du kan bli rik på det här"! Han fick rätt. Pichler har stor del i mina framgångar i skidskytte. Jag har inte ångrat bytet.

Magdalena Forsberg säger:

-Hans sätt att planera, motivera och inspirera hade avgörande betydelse för mina framgångar.

Det svenska skidskyttes framgångssaga inleddes med Magdalena. Men efter henne följer nya stjärnor. Anna Carin Olofsson (Zidek), Helena Jonsson (Ekholm), Björn Ferry, David Ekholm, Carl Johan Bergman, alla världs- eller olympiska mästare.

Mina medaljer har han andel stor andel i

Anna Carin berättar:

-Han är den mest entusiastiska tränare jag träffat. Ena ögonblicket sprudlande glad. I nästa rosenrasande arg. Men han växlade om väldigt snabbt. Och för det mesta var han snäll. Mina medaljer har han en stor andel i.

Sverige klättrar till toppen i nationsrankingen. Tar plats bredvid Norge, Tyskland, Frankrike, Ryssland . Bjässarna!

Helena Ekholm vinner totalcupen 2009.

Hur kunde det hända? När Helena Ekholm får frågan om hur de svenska damerna kunde matcha de internationella stora namnen blev hennes svar en motfråga:

-Tänk efter, vem var det vi hade som tränare?!

De aktiva berättar om tuffa upplägg. Hård disciplin. Auktoritet. Men alla hyllar hans konsekventa målsättning. Hans förmåga att övertyga.

Kanske är det sant att tränare Pichler på nätterna analyserade åkarnas pulskurvor efter dagens träning...

Resultaten emotsäger inte det.

Fakta om Wolfgang Pichler

Född: Ruhpolding 23/1 1955

Yrke: skidskyttetränare, tulltjänsteman, tennistränare. F.n tränare för Rysslands damer.

Familj: barnen Johannes och Julia. Storebrors bror Claus som är borgmästare i Ruhpolding.

Beundrar: Olof Palme och Björn Borg.

Oförlömlig upplevelse: När han fick möta Mats Wilander på tennisbanan.

Utmärkelse: 2009 Prinsens Plakett instiftad 1948 av Sveriges Centralförening för Idrottens Främjande. Föreningens nuvarande beskyddare är Kung Carl XVI

Ständigt påpassad och alltid något att säga. Här är det SR Radiosportens reporter Bengt Skött som får veta varför det gått som det gått...

Foto: Nordicfocus

**Det var lite om de första 25-åren.
Svenska skidskytteförbundet, tillsammans med
skidskyttesveriges alla aktiva, ledare, föräldrar och samarbetspartners ,
arbetar oförtrutet vidare och går in i med stor optimism inför framtidens kapitel....**